

Strasbourg, 18.4.2023
COM(2023) 226 final

2023/0111 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește măsurile de
intervenție timpurie, condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție și finanțarea
măsurilor de rezoluție**

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SEC(2023) 230 final} - {SWD(2023) 225 final} - {SWD(2023) 226 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Modificările propuse la Directiva 2014/59/UE¹ (Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare sau BRRD) fac parte din pachetul legislativ privind gestionarea crizelor și asigurarea depozitelor (CMDI), care include, de asemenea, modificări ale Regulamentului (UE) nr. 806/2014² (Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluție sau RMUR) și ale Directivei 2014/49/UE³ (Directiva privind schemele de garantare a depozitelor sau DSGD).

Cadrul UE de gestionare a crizelor este bine stabilit, însă episoadele anterioare de situații de intrare în dificultate a băncilor au arătat că sunt necesare îmbunătățiri. Scopul reformei CMDI (gestionarea crizelor și asigurarea depozitelor) este de a se baza pe obiectivele cadrului de gestionare a crizelor și de a asigura o abordare mai coerentă a rezoluției, astfel încât orice bancă aflată în criză să poată ieși de pe piață în mod ordonat, menținând în același timp stabilitatea financiară, banii contribuabililor și asigurând încrederea deponenților. În special, cadrul de rezoluție existent pentru unele bănci mici și mijlocii trebuie consolidat în ceea ce privește conceperea, punerea în aplicare și, cel mai important, stimulentele pentru aplicarea sa, astfel încât să poată fi aplicat în mod mai credibil acestor bănci.

Contextul propunerii

În urma crizei financiare mondiale și a crizei datoriilor suverane, UE a luat măsuri decisive, în conformitate cu apelurile internaționale la reformă, pentru a crea un sector financiar mai sigur pentru piața unică a UE. Printre acestea se numără furnizarea instrumentelor și a competențelor necesare pentru a gestiona în mod ordonat situația de intrare în dificultate a oricărei bănci, menținând în același timp stabilitatea financiară, finanțele publice și protecția deponenților. Uniunea bancară a fost creată în 2014 și este alcătuită în prezent din doi piloni: un mecanism unic de supraveghere (MUS) și un mecanism unic de rezoluție (MUR). Cu toate acestea, uniunea bancară este încă incompletă și îi lipsește cel de al treilea pilon: un sistem european de asigurare a depozitelor (EDIS)⁴. Propunerea Comisiei de instituire a EDIS⁵, adoptată la 24 noiembrie 2015, este încă pendinte.

Uniunea bancară este sprijinită de un cadru unic de reglementare care, în ceea ce privește CMDI, este alcătuit din trei acte juridice ale UE adoptate în 2014: BRRD, RMUR și DSGD. BRRD definește competențele, normele și procedurile pentru redresarea și rezoluția băncilor,

¹ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

² Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

³ Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

⁴ În plus, nu s-a ajuns încă la un acord cu privire la un mecanism credibil și solid de furnizare de lichidități în procedura de rezoluție în cadrul uniunii bancare, în conformitate cu standardul stabilit de omologii internaționali.

⁵ COM/2015/0586 final.

inclusiv acordurile de cooperare transfrontalieră pentru abordarea situațiilor transfrontaliere de intrare în dificultate a băncilor. RMUR creează Comitetul Unic de Rezoluție (SRB) și Fondul unic de rezoluție (FUR) și definește competențele, normele și procedurile de rezoluție a entităților stabilite în uniunea bancară, în contextul mecanismului unic de rezoluție. DSGD asigură protecția deponenților și stabilește normele pentru utilizarea fondurilor SGD. BRRD și DSGD se aplică în toate statele membre, în timp ce RMUR se aplică în statele membre care participă la uniunea bancară.

Pachetul bancar din 2019, cunoscut și sub denumirea de „pachetul de reducere a riscurilor”, a revizuit BRRD, RMUR, Regulamentul privind cerințele de capital (CRR⁶) și Directiva privind cerințele de capital (CRD)⁷. Aceste revizuiuri au inclus măsuri de respectare a angajamentelor asumate de UE în cadrul forurilor internaționale⁸ de a lua măsuri suplimentare în direcția finalizării uniunii bancare, oferind măsuri credibile de reducere a riscurilor pentru atenuarea amenințărilor la adresa stabilității financiare.

În noiembrie 2020, Eurogrupul a convenit asupra creării și a introducerii timpurii a unui mecanism comun de sprijin pentru FUR de către Mecanismul european de stabilitate (MES)⁹.

Reforma privind gestionarea crizelor și asigurarea depozitelor (CMDI) și implicațiile mai ample pentru uniunea bancară

Împreună cu reforma CMDI, o uniune bancară completă, inclusiv al treilea pilon al acesteia, EDIS, ar oferi un nivel mai ridicat de protecție financiară și de încredere gospodăriilor și întreprinderilor din UE, ar spori încrederea și ar consolida stabilitatea financiară drept condiții necesare pentru creștere, prosperitate și reziliență în cadrul uniunii economice și monetare și în UE în general. Uniunea piețelor de capital completează uniunea bancară, întrucât ambele inițiative sunt esențiale pentru a finanța dubla tranziție (digitală și verde), pentru a intensifica rolul internațional al monedei euro și pentru a consolida autonomia strategică deschisă a UE și competitivitatea sa într-o lume în schimbare, în special având în vedere actualul mediu economic și geopolitic dificil^{10, 11}.

⁶ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁷ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

⁸ Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară și Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF). Consiliul pentru Stabilitate Financiară (versiunea actualizată din 2014), [Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions](#) (Atributele-cheie ale regimurilor eficiente de rezoluție a instituțiilor financiare) și (2015), [Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks \(G-SIBs\) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity \(TLAC\) Term Sheet](#) [Principii privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor de importanță sistemică globală (G-SIB) în cadrul procedurilor de rezoluție, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC)].

⁹ Eurogrupul (30 noiembrie 2020), [Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund](#) (Declarația Eurogrupului în configurație deschisă privind reforma MES și introducerea timpurie a mecanismului de sprijin pentru Fondul unic de rezoluție). Punerea în aplicare ar urma să aibă loc în perioada 2022-2024. Cu toate acestea, [Acordul de modificare a Tratatului privind Mecanismul european de stabilitate](#) nu a fost încă ratificat.

¹⁰ Comisia Europeană (2020), [Programul de lucru al Comisiei pentru 2021](#), secțiunea 2.3, p. 5.

¹¹ Comisia Europeană (2023), [Competitivitatea pe termen lung a UE: perspectiva după 2030](#).

În iunie 2022, Eurogrupul nu a fost de acord cu un plan de lucru mai cuprinzător pentru finalizarea uniunii bancare prin includerea EDIS. În schimb, Eurogrupul a invitat Comisia să prezinte propuneri legislative mai specifice pentru reformarea cadrului UE de gestionare a crizelor bancare și de asigurare a depozitelor la nivel național¹².

În paralel, în raportul său anual pe 2021 privind uniunea bancară¹³, Parlamentul European a subliniat, de asemenea, importanța finalizării acesteia cu instituirea EDIS și a sprijinit Comisia în ceea ce privește prezentarea unei propuneri legislative privind revizuirea CMDI. Deși EDIS nu a fost avizat în mod explicit de către Eurogrup, acesta ar spori soliditatea reformei CMDI și ar genera sinergii și câștiguri în materie de eficiență pentru sector. Un astfel de pachet legislativ ar face parte din agenda pentru finalizarea uniunii bancare, astfel cum s-a subliniat în Orientările politice ale președintei von der Leyen, care au reamintit, de asemenea, importanța EDIS, și cum s-a susținut în mod periodic de lideri¹⁴.

Obiectivele cadrului de gestionare a crizelor și de asigurare a depozitelor (CMDI)

Cadrul CMDI a fost conceput pentru a atenua riscurile și a gestiona intrarea în dificultate a instituțiilor de orice dimensiune, îndeplinind în același timp patru obiective generale:

- (i) protejarea stabilității financiare, evitând în același timp contagiunea, asigurând astfel disciplina pe piață și continuitatea funcțiilor critice pentru societate;
- (ii) garantarea funcționării pieței unice și asigurarea unor condiții de concurență echitabile în întreaga UE;
- (iii) reducerea la minimum a recurgerii la banii contribuabililor și slăbirea legăturii între bănci și entități suverane și
- (iv) protejarea deponenților și asigurarea încrederii consumatorilor.

Cadrul CMDI prevede un set de instrumente care pot fi aplicate în diferitele etape ale ciclului de viață al băncilor aflate în dificultate: măsuri de redresare sprijinite de planuri de redresare elaborate de bănci; măsuri de intervenție timpurie; măsuri de prevenire a intrării în dificultate a unei bănci; planuri de rezoluție elaborate de autoritățile de rezoluție; și un set de instrumente de rezoluție atunci când banca este declarată în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și se consideră că rezoluția băncii (mai degrabă decât lichidarea acesteia) este în interesul public. În plus, procedurile naționale de insolvență, care nu fac parte din cadrul CMDI¹⁵, continuă să se aplice în cazul băncilor în curs de a intra în dificultate care pot fi tratate în cadrul acestor proceduri naționale, în cazul în care acestea sunt mai potrivite (mai degrabă decât rezoluția) și nu aduc atingere interesului public sau nu pun în pericol stabilitatea financiară.

Cadrul CMDI urmărește să ofere o combinație de surse de finanțare pentru a gestiona intrările în dificultate într-un mod eficient din punct de vedere economic, protejând stabilitatea

¹² Eurogrupul (16 iunie 2022), [Declaratia Eurogrupului privind viitorul uniunii bancare](#).

¹³ Parlamentul European (2022), [Raport referitor la uniunea bancară – raportul anual pe 2021](#); Parlamentul European a publicat în fiecare an, începând din 2015, un raport privind uniunea bancară.

¹⁴ Reuniunea la nivel înalt a zonei euro (24 martie 2023), [Declaratia reuniunii la nivel înalt a zonei euro, reuniune desfășurată în configurație deschisă](#).

¹⁵ Procedurile naționale de insolvență nu sunt armonizate. Cu toate acestea, decizia autorității de rezoluție de a declanșa procedura de rezoluție a unei bănci în curs de a intra în dificultate, care necesită o comparație între procedura de rezoluție și procedurile naționale de insolvență (evaluarea interesului public), face parte din cadrul CMDI. În cazul în care o autoritate de rezoluție decide să nu declanșeze procedura de rezoluție a unei bănci în curs de a intra în dificultate, cazul este tratat ulterior la nivel național, în cazul în care are loc evaluarea inițierii procedurii de insolvență sau a altor tipuri de proceduri de lichidare, în conformitate cu detaliile specifice ale regimurilor naționale de insolvență.

financiară și deponenții și menținând disciplina pe piață, reducând în același timp recurgerea la bugetul public și, în cele din urmă, costurile pentru contribuabili. Costul rezoluției băncii este acoperit mai întâi din resursele proprii ale băncii, și anume este alocat acționarilor și creditorilor băncii (constituind capacitatea internă a băncii de a absorbi pierderile), ceea ce reduce, de asemenea, hazardul moral și îmbunătățește disciplina pe piață. Dacă este necesar, acesta poate fi completat cu fonduri din scheme de garantare a depozitelor (SGD) și mecanisme de finanțare a rezoluției [fondurile naționale de rezoluție (FR) sau FUR din cadrul uniunii bancare]. Aceste fonduri sunt finanțate prin contribuții din partea tuturor băncilor, indiferent de dimensiunea și de modelul lor de afaceri. În cadrul uniunii bancare, aceste norme au fost integrate și mai mult prin încredințarea către SRB a sarcinii de gestionare și de supraveghere a FUR, care este finanțat prin contribuții din partea sectorului în statele membre participante la uniunea bancară. În funcție de instrumentul aplicat unei bănci aflate în dificultate (de exemplu, măsuri preventive, de precauție, de rezoluție sau alternative în cadrul procedurilor naționale de insolvență) și de detaliile specifice ale cazului, poate fi necesar un control al ajutoarelor de stat¹⁶ pentru intervențiile unui FR/FUR, ale unei SGD sau ale unei finanțări publice de la bugetul de stat.

Motivele propunerii

În pofida progreselor înregistrate începând din 2014, rezoluția a fost rareori aplicată, în special în uniunea bancară. S-au identificat domenii de consolidare și ajustare suplimentară referitoare la cadrul CMDI în ceea ce privește elaborarea, punerea în aplicare și, cel mai important, stimulentele pentru aplicarea acestuia.

Până în prezent, numeroase bănci mici sau mijlocii în curs de a intra în dificultate au fost tratate în cadrul unor regimuri naționale care implică adesea utilizarea banilor contribuabililor (măsuri de salvagardare) în locul plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar, cum ar fi FUR din cadrul uniunii bancare, care nu a fost utilizat până în prezent în cadrul rezoluției. Acest lucru contravine intenției cadrului, astfel cum a fost instituit după criza financiară mondială, care a implicat o schimbare majoră de paradigmă de la salvagardare la recapitalizarea internă. În acest context, costul de oportunitate al mecanismelor de finanțare a rezoluției finanțate de toate băncile este considerabil.

Cadrul de rezoluție nu a îndeplinit pe deplin principalele obiective generale, în special facilitarea funcționării pieței unice a UE în sectorul bancar prin asigurarea unor condiții de concurență echitabile, gestionarea crizelor transfrontaliere și interne și reducerea la minimum a recurgerii la banii contribuabililor.

Motivele sunt cauzate în principal de stimulentele nealiniate în alegerea instrumentului potrivit pentru gestionarea băncilor în curs de a intra în dificultate, ceea ce duce la neaplicarea cadrului armonizat de rezoluție, în favoarea altor căi. Acest lucru se datorează, în general, unei marje largi de apreciere în evaluarea interesului public, dificultăților în ceea ce privește accesul la finanțare în cadrul procedurii de rezoluție fără a impune pierderi deponenților și facilitării accesului la finanțare în afara procedurii de rezoluție. Urmând această cale, există riscul fragmentării și al unor rezultate sub nivelul optim în ceea ce privește gestionarea situațiilor de dificultate ale băncilor, în special ale unor bănci mici și mijlocii.

¹⁶ Normele privind ajutoarele de stat sunt intrinsec legate de cadrul CMDI și complementare acestuia. Aceste norme nu fac obiectul prezentei revizuirii și al prezentei evaluări a impactului. Pentru a asigura coerența între cele două cadre, Eurogrupul a invitat Comisia, în noiembrie 2020, să efectueze o revizuire a cadrului privind ajutoarele de stat pentru bănci și să o finalizeze în paralel cu revizuirea cadrului CMDI, asigurând intrarea sa în vigoare în același timp cu cadrul CMDI actualizat.

Revizuirea cadrului CMDI și interacțiunea cu procedurile naționale de insolvență ar trebui să ofere soluții pentru abordarea acestor probleme. Aceasta ar trebui, de asemenea, să permită cadrului să își îndeplinească pe deplin obiectivele și să fie adecvat scopului pentru toate băncile din UE, indiferent de dimensiunea acestora, de modelul lor de afaceri și de structura răspunderii, chiar și pentru unele bănci mici și mijlocii, dacă circumstanțele predominante o impun. Revizuirea ar trebui să vizeze asigurarea unei aplicări consecvente a normelor în toate statele membre, asigurând condiții de concurență mai echitabile, protejând în același timp stabilitatea financiară și deponenții, prevenind contagiunea și reducând recurgerea la banii contribuabililor. În special, cadrul ar trebui să fie îmbunătățit pentru a facilita rezoluția unor bănci mici și mijlocii, astfel cum s-a preconizat inițial, prin atenuarea impactului asupra stabilității financiare și a economiei reale fără a recurge la finanțare publică și prin stimularea încrederii deponenților acestora, care sunt în principal gospodării și întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri). În ceea ce privește amploarea modificărilor avute în vedere, revizuirea CMDI nu urmărește să reformeze cadrul actual, ci mai degrabă să aducă îmbunătățirile atât de necesare în mai multe domenii-cheie pentru ca acest cadru să funcționeze așa cum a fost prevăzut pentru toate băncile.

Rezumatul elementelor de reformă privind gestionarea crizelor și asigurarea depozitelor (CMDI)

Modificările incluse în pachetul privind CMDI acoperă o serie de aspecte de politică și constituie un răspuns coerent la problemele identificate:

- extinderea domeniului de aplicare al rezoluției prin revizuirea evaluării interesului public, atunci când acest lucru permite atingerea obiectivelor cadrului, de exemplu protejarea stabilității financiare, a banilor contribuabililor și a încrederii deponenților mai bine decât procedurile naționale de insolvență;
- consolidarea finanțării în cadrul rezoluției prin completarea capacității interne a instituțiilor de a absorbi pierderile, care rămâne prima linie de apărare, cu utilizarea fondurilor SGD în cadrul rezoluției pentru a ajuta la accesarea fondurilor de rezoluție fără a impune pierderi deponenților, după caz, sub rezerva unor condiții și a unor mecanisme de siguranță;
- modificarea rangului creanțelor în caz de insolvență și asigurarea unei preferințe generale pentru deponenți cu o preferință acordată deponenților pe un singur nivel, cu scopul de a permite utilizarea fondurilor SGD în alte măsuri decât rambursarea depozitelor acoperite;
- armonizarea testului celui mai mic cost pentru toate tipurile de intervenții ale SGD în afara rambursării depozitelor acoperite în caz de insolvență pentru a îmbunătăți condițiile de concurență echitabile și a asigura coerența rezultatelor;
- clarificarea cadrului de intervenție timpurie prin eliminarea suprapunerilor dintre intervenția timpurie și măsurile de supraveghere, oferind securitate juridică în ceea ce privește condițiile aplicabile și facilitând cooperarea dintre autoritățile competente și autoritățile de rezoluție;
- asigurarea unei declanșări timpurii a procedurii de rezoluție; și
- îmbunătățirea gradului de protecție a deponenților (de exemplu, îmbunătățiri specifice ale unor dispoziții din DSGD în ceea ce privește domeniul de aplicare al protecției și al cooperării transfrontaliere, armonizarea opțiunilor naționale și îmbunătățirea transparenței privind soliditatea financiară a SGD-urilor).

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Propunerea prezintă modificări ale legislației existente pentru a asigura coerența deplină a acesteia cu dispozițiile de politică existente în domeniul gestionării crizelor bancare și al asigurării depozitelor. Revizuirea BRRD/RMUR și a DSGD are ca scop îmbunătățirea funcționării cadrului într-un mod care să ofere autorităților de rezoluție instrumentele necesare pentru a putea gestiona intrarea în dificultate a oricărei bănci, indiferent de dimensiunea și de modelul de afaceri, în vederea menținerii stabilității financiare, a protejării deponenților și a evitării recurgerii la banii contribuabililor.

- **Coerența cu alte politici ale UE**

Propunerea se bazează pe reformele realizate în urma crizei financiare care a condus la crearea uniunii bancare și a cadrului unic de reglementare pentru toate băncile din UE.

Propunerea contribuie la consolidarea legislației financiare a UE adoptate în ultimul deceniu pentru a reduce riscurile din sectorul financiar și pentru a asigura o gestionare ordonată a situațiilor de intrare în dificultate a băncilor. Scopul este de a consolida sistemul bancar și, în cele din urmă, de a promova finanțarea durabilă a activității economice în UE. Aceasta este pe deplin coerentă cu obiectivele fundamentale ale UE de promovare a stabilității financiare, de reducere a sprijinului contribuabililor în contextul rezoluției bancare și de protejare a încrederii deponenților. Aceste obiective sunt favorabile unui nivel ridicat de competitivitate și de protecție a consumatorilor.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temeiul juridic**

Propunerea modifică un regulament existent, RMUR, în special în ceea ce privește îmbunătățirea aplicării instrumentelor care sunt deja disponibile în cadrul de rezoluție a instituțiilor bancare, clarificând condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, facilitând accesul la plasele de siguranță în caz de intrare în dificultate a unei bănci și îmbunătățind claritatea și coerența normelor de finanțare. Prin stabilirea unor cerințe armonizate de aplicare a cadrului CMDI în cazul băncilor din statele membre participante la MUR, propunerea reduce considerabil riscul unor norme naționale divergente în statele membre respective, care ar putea denatura concurența pe piața internă.

În consecință, temeiul juridic al propunerii este același cu temeiul juridic al actului legislativ inițial, și anume articolul 114 din TFUE. Această dispoziție permite adoptarea unor măsuri de armonizare a dispozițiilor naționale care au ca obiectiv instituirea și funcționarea pieței interne.

- **Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)**

Temeiul juridic se încadrează în domeniul pieței interne, considerat a face obiectul competenței partajate, astfel cum este definită la articolul 4 din TFUE. Majoritatea acțiunilor avute în vedere reprezintă actualizări și modificări ale dreptului existent al Uniunii și, ca atare, vizează domenii în care UE și-a exercitat deja competența și nu intenționează să înceteze exercitarea acestei competențe.

Având în vedere că obiectivele urmărite de măsurile propuse vizează completarea unor acte legislative în vigoare ale UE, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul UE decât prin diferite inițiative naționale. În special, motivația care stă la baza unui regim de rezoluție specific și armonizat la nivelul UE pentru toate băncile din UE a fost prezentată la începutul cadrului, în 2014. Principalele sale caracteristici reflectă orientările internaționale și „Atributele-cheie ale

regimurilor eficiente de rezoluție a instituțiilor financiare” adoptate de Consiliul pentru Stabilitate Financiară în urma crizei financiare mondiale din 2008.

Principiul subsidiarității este integrat în cadrul de rezoluție existent. Obiectivele sale, și anume armonizarea normelor și a proceselor de rezoluție, nu pot fi realizate în mod satisfăcător prin acțiunea statelor membre. Mai degrabă, având în vedere efectele pe care le are intrarea în dificultate a oricărei instituții în întreaga UE, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul UE prin acțiuni la nivelul UE.

Intenția cadrului de rezoluție existent a fost întotdeauna de a oferi un set comun de instrumente pentru a aborda în mod eficient și ordonat intrarea în dificultate a oricărei bănci, indiferent de dimensiunea, modelul de afaceri sau localizarea acesteia, atunci când acest lucru este necesar pentru a menține stabilitatea financiară a UE, a statului membru sau a regiunii în care aceasta își desfășoară activitatea, precum și pentru a proteja deponenții fără a se baza pe fonduri publice.

Propunerea modifică anumite dispoziții ale RMUR pentru a îmbunătăți cadrul existent, în special în ceea ce privește aplicarea acestuia în cazul unor bănci mici și mijlocii, deoarece, în caz contrar, este posibil ca acesta să nu își atingă obiectivele.

Riscurile la adresa stabilității financiare, a încrederii deponenților sau a utilizării finanțelor publice într-un stat membru pot avea un impact major la nivel transfrontalier și pot contribui în cele din urmă la fragmentarea pieței unice. Lipsa de acțiune la nivelul UE pentru băncile mai puțin semnificative și percepția că acestea sunt excluse dintr-o plasă de siguranță mutualizată ar putea afecta, de asemenea, capacitatea acestora de a avea acces la piețe și de a atrage deponenți, în comparație cu băncile semnificative. În plus, soluțiile naționale de abordare a situațiilor de intrare în dificultate a băncilor ar înrăutăți legătura dintre bănci și entitățile suverane și ar submina ideea care stă la baza uniunii bancare de a introduce o schimbare de paradigmă de la salvare la recapitalizare internă.

Acțiunile întreprinse la nivelul UE pentru reformarea cadrului de rezoluție nu vor prevedea strategia care ar trebui adoptată în cazul intrării în dificultate a băncilor. Alegerea între o strategie/un instrument de rezoluție armonizat(ă) la nivelul UE și strategia națională de lichidare va rămâne la latitudinea autorității de rezoluție, pe baza evaluării interesului public. Aceasta este adaptată la fiecare caz specific de intrare în dificultate și nu este determinată în mod automat de considerente precum dimensiunea băncii, acoperirea geografică a activităților sale și structura sectorului bancar. În practică, acest lucru face ca evaluarea interesului public să constituie testul de subsidiaritate în UE.

Astfel, deși este necesar să se evalueze de la caz la caz dacă o bancă trebuie sau nu să fie supusă rezoluției, este esențial să se păstreze posibilitatea ca toate băncile să fie supuse rezoluției și ca autoritățile de rezoluție să aibă stimulentele potrivite pentru a opta pentru rezoluție, având în vedere caracterul potențial sistemic al tuturor instituțiilor, astfel cum se prevede deja în RMUR.

Statele membre pot lua în continuare în considerare lichidarea unor bănci mici sau mijlocii în temeiul cadrului reformat. În acest sens, regimurile naționale de insolvență (care nu sunt armonizate) rămân în vigoare atunci când o procedură de insolvență este considerată o alternativă mai bună la rezoluție. În acest mod se păstrează continuitatea instrumentelor, inclusiv a celor din afara rezoluției, cum ar fi: măsuri preventive și de precauție; instrumente de rezoluție; măsuri alternative în cadrul procedurilor naționale de insolvență și rambursarea depozitelor acoperite în caz de lichidare prin vânzarea individuală a bunurilor.

Prin urmare, modificarea RMUR este considerată cea mai bună opțiune. Aceasta asigură echilibrul corect între armonizarea normelor și menținerea flexibilității naționale, acolo unde

este cazul. Modificările ar promova și mai mult aplicarea uniformă a cadrului de rezoluție și convergența practicilor autorităților de supraveghere și ale celor de rezoluție, asigurând, totodată, condiții de concurență echitabile pe întreaga piață internă a serviciilor bancare. Acest lucru este deosebit de important în sectorul bancar, în care numeroase instituții își desfășoară activitatea pe întreaga piață unică a UE. Normele naționale nu ar realiza aceste obiective.

- **Proportionalitatea**

În temeiul principiului proporționalității, conținutul și forma acțiunii UE nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor sale, în conformitate cu obiectivele generale ale tratatelor.

Proportionalitatea a făcut parte integrantă din evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere. Modificările propuse au fost evaluate individual în raport cu obiectivul proporționalității. În plus, lipsa proporționalității normelor existente a fost evaluată în mai multe domenii și au fost analizate opțiuni specifice menite să reducă sarcina administrativă și costurile de conformare ale instituțiilor mai mici, în special prin eliminarea obligației de a stabili cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile (MREL) pentru anumite tipuri de entități.

Condițiile de acces la mecanismele de finanțare a rezoluției în cadrul actual nu țin suficient cont de distincțiile pe motive de proporționalitate bazate pe strategia de rezoluție, dimensiunea și/sau modelul de afaceri. Capacitatea băncilor de a îndeplini condițiile de acces la mecanismul de finanțare a rezoluției depinde de stocul de instrumente care pot face obiectul recapitalizării interne disponibile în bilanțurile lor la momentul intervenției. Cu toate acestea, dovezile sugerează că unele bănci (mici și mijlocii) de pe anumite piețe se confruntă cu dificultăți structurale în ceea ce privește consolidarea MREL. Pentru aceste bănci, având în vedere structura specifică a răspunderii lor (în special pentru cele care se bazează în mod semnificativ pe finanțarea depozitelor), anumite depozite ar trebui să facă obiectul recapitalizării interne pentru a avea acces la mecanismul de finanțare a rezoluției, ceea ce poate crea preocupări legate de stabilitatea financiară și fezabilitatea operațională, având în vedere impactul economic și social în mai multe state membre. Modificările propuse (de exemplu, norme clare privind adaptarea MREL la strategiile de rezoluție prin transfer, introducerea unei preferințe acordate deponenților pe un singur nivel și permiterea fondurilor SGD să acopere decalajul în ceea ce privește accesul la mecanismul de finanțare a rezoluției) ar îmbunătăți accesul la finanțare în caz de rezoluție. Acestea ar introduce, de asemenea, o mai mare proporționalitate pentru băncile care ar face obiectul rezoluției în baza strategiilor de transfer, permițând protejarea depozitelor împotriva recapitalizării interne, după caz, și abordând în mod eficace problema finanțării rezoluției, fără a slăbi condițiile minime de recapitalizare internă pentru accesarea mecanismului de finanțare a rezoluției.

- **Alegerea instrumentului**

Se propune ca măsurile să fie puse în aplicare prin modificarea Regulamentului MUR printr-un regulament. Măsurile propuse se referă la sau dezvoltă în continuare dispozițiile deja existente integrate în acest instrument juridic.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluări *ex post*/verificări ale adecvării legislației existente**

Cadrul CMDI a fost conceput pentru a preveni și a gestiona intrarea în dificultate a instituțiilor de orice dimensiune sau model de afaceri. Acesta a fost elaborat cu scopul de a menține stabilitatea financiară, de a proteja deponenții, de a reduce la minimum utilizarea

sprijinului public, de a limita hazardul moral și de a îmbunătăți piața internă a serviciilor financiare. Evaluarea a concluzionat că, în general, cadrul CMDI ar trebui să fie îmbunătățit în anumite privințe, cum ar fi o mai bună protecție a banilor contribuabililor.

În special, evaluarea arată că securitatea juridică și previzibilitatea în gestionarea situațiilor de intrare în dificultate a băncilor rămân insuficiente. Decizia autorităților publice de a recurge la rezoluție sau la insolvență poate varia considerabil de la un stat membru la altul. În plus, plasele de siguranță finanțate de sectorul bancar nu sunt întotdeauna eficace și continuă să existe condiții divergente de acces la finanțare în cadrul procedurii de rezoluție și în afara acesteia. Acestea afectează stimulentele și creează oportunități de arbitraj atunci când se iau decizii cu privire la instrumentul de gestionare a crizelor care trebuie utilizat. În cele din urmă, protecția deponenților rămâne inegală și inconsecventă la nivelul statelor membre într-o serie de domenii.

- **Consultările cu părțile interesate**

Comisia a efectuat schimburi ample prin diferite instrumente de consultare pentru a ajunge la toate părțile interesate implicate, pentru a înțelege mai bine modul în care a funcționat cadrul, precum și posibilitățile de îmbunătățire.

În 2020, Comisia a lansat o consultare cu privire la o evaluare inițială combinată a impactului și la o foaie de parcurs menită să ofere o analiză detaliată a acțiunilor care trebuie întreprinse la nivelul UE și a impactului potențial al diferitelor opțiuni de politică asupra economiei, a societății și a mediului.

În 2021, Comisia a lansat două consultări: o consultare specifică și o consultare publică pentru a solicita feedback din partea părților interesate cu privire la modul în care a fost aplicat cadrul CMDI și opinii cu privire la posibile modificări. Consultarea specifică, care cuprinde 39 de întrebări tehnice generale și specifice, a fost disponibilă numai în limba engleză și a fost deschisă în perioada 26 ianuarie-20 aprilie 2021. Consultarea publică a constat în 10 întrebări generale, disponibile în toate limbile UE și s-a desfășurat în perioada 25 februarie-20 mai 2021.

În plus, la 18 martie 2021, Comisia a găzduit o conferință la nivel înalt la care au participat reprezentanți ai tuturor părților interesate relevante. Conferința a confirmat importanța unui cadru eficace, dar a evidențiat, de asemenea, deficiențele actuale.

De asemenea, personalul Comisiei a consultat în mod repetat statele membre cu privire la punerea în aplicare de către UE a cadrului CMDI și la posibilele revizuri ale BRRD/RMUR și DSGD în contextul Grupului de experți în materie de servicii bancare, asigurări și plăți. În paralel cu discuțiile din cadrul grupului de experți, aspectele abordate în prezenta propunere au fost, de asemenea, abordate în cadrul reuniunilor organismelor pregătitoare ale Consiliului, și anume Grupul de lucru pentru servicii financiare și uniunea bancară al Consiliului și Grupul de lucru la nivel înalt privind EDIS.

În plus, în cursul etapei pregătitoare a legislației, personalul Comisiei a organizat, de asemenea, numeroase reuniuni (fizice și virtuale) cu reprezentanți ai sectorului bancar și cu alte părți interesate.

Rezultatele tuturor inițiativelor menționate mai sus au stat la baza elaborării prezentei propuneri și a evaluării impactului care o însoțește. Acestea au furnizat dovezi clare cu privire la necesitatea de a actualiza și de a completa normele actuale pentru a realiza în cel mai înalt grad obiectivele cadrului. Anexa 2 la evaluarea impactului prezintă rezumatele acestor consultări și ale conferinței publice.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Comisia a lansat o solicitare de aviz adresată Autorității Bancare Europene (ABE) cu privire la finanțarea în procedurile de insolvență și rezoluție. Comisia a solicitat consultanță tehnică specifică pentru: (i) a evalua dificultatea raportată pentru unele bănci mici și mijlocii de a emite suficiente instrumente financiare capabile să absoarbă pierderile; (ii) a analiza cerințele actuale pentru a avea acces la sursele de finanțare disponibile în cadrul actual; și (iii) a evalua impactul cantitativ al diferitelor opțiuni de politică posibile în domeniul finanțării în procedurile de rezoluție și insolvență și eficacitatea acestora în atingerea obiectivelor de politică. ABE a răspuns în octombrie 2021¹⁷.

Comisia a beneficiat, de asemenea, de avizul furnizat de platforma „Pregătiți pentru viitor” în decembrie 2021. Avizul a subliniat necesitatea de a asigura adecvarea la scop a cadrului CMDI pentru toate băncile, în mod proporțional, ținând seama de impactul potențial asupra încrederii deponenților și asupra stabilității financiare.

- **Evaluarea impactului¹⁸**

Propunerea a făcut obiectul unei ample evaluări a impactului, ținând seama de feedbackul primit de la părțile interesate și de necesitatea de a aborda diverse aspecte interconectate care acoperă trei texte juridice diferite.

Evaluarea impactului a luat în considerare o serie de opțiuni de politică pentru a aborda problemele identificate în conceperea și punerea în aplicare a cadrului de gestionare a crizelor și de asigurare a depozitelor. Având în vedere legăturile strânse dintre setul de instrumente de gestionare a crizelor și finanțarea acestuia, evaluarea impactului a luat în considerare pachete de opțiuni de politică ce reunesc caracteristicile de proiectare relevante ale cadrului CMDI pentru a asigura o abordare cuprinzătoare și coerentă. Unele modificări propuse – legate de măsurile de intervenție timpurie, de indicatorii de declanșare pentru a stabili dacă o bancă este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și de armonizarea anumitor caracteristici ale DSGD – sunt comune tuturor pachetelor de opțiuni luate în considerare.

Diferitele pachete de opțiuni se axează în principal pe analiza spectrului de posibilități de extindere credibilă și eficace a domeniului de aplicare al rezoluției în funcție de nivelul de ambiție în ceea ce privește facilitarea accesului la finanțare. În special, opțiunile de politică iau în considerare facilitarea utilizării fondurilor SGD în cadrul procedurii de rezoluție, inclusiv ca punte, în cadrul mecanismului de siguranță al testului celui mai mic cost, pentru a îmbunătăți proporționalitatea accesului la mecanismele de finanțare a rezoluției pentru bănci, în special pentru unele bănci mici și mijlocii, care fac obiectul unor strategii de transfer cu ieșire de pe piață. În plus, opțiunile de politică analizează posibilitatea de a utiliza fondurile SGD într-un mod mai eficace și mai eficient, în cadrul unui test armonizat al celui mai mic cost pentru alte măsuri decât rambursarea depozitelor acoperite, urmărind să îmbunătățească compatibilitatea stimulentei pentru autoritățile de rezoluție atunci când selectează instrumentul cel mai adecvat pentru gestionarea unei crize. Deblocarea fondurilor SGD pentru alte măsuri decât rambursarea depozitelor acoperite depinde de locul pe care îl ocupă SGD în ierarhia creanțelor. Prin urmare, opțiunile de politică analizează, de asemenea, diferite scenarii de armonizare a preferinței acordate deponenților.

¹⁷ ABE (22 octombrie 2021), [Call for advice regarding funding in resolution and insolvency](#) (Solicitare de aviz privind finanțarea în procedurile de rezoluție și de insolvență).

¹⁸ A se vedea trimerile la SWD(2023) 226 (fișa sintetică a evaluării impactului) și SEC(2023) 230 (avizul pozitiv al Comitetului de control normativ).

Având în vedere aceste elemente, evaluarea impactului analizează trei pachete posibile de opțiuni de politică ce oferă rezultate cu diferite niveluri de ambiție. Fiecare pachet urmărește să creeze un cadru bazat pe stimulente, prin încurajarea aplicării instrumentelor de rezoluție într-un mod mai coerent, prin creșterea securității juridice și a previzibilității, prin asigurarea unor condiții de concurență echitabile și prin facilitarea accesului la plase de siguranță comune, menținând în același timp unele alternative în afara rezoluției în cadrul procedurilor naționale de insolvență. Cu toate acestea, prin concepție, pachetele de opțiuni realizează aceste obiective într-o măsură variabilă, iar fezabilitatea lor politică diferă.

Opțiunea preferată are în vedere îmbunătățiri ambițioase ale ecuației de finanțare, oferind posibilitatea extinderii substanțiale a domeniului de aplicare al rezoluției pentru a include un număr mai mare de bănci mici și mijlocii și o mai bună aliniere a stimulentei pentru a decide cu privire la cel mai bun instrument de criză pentru aceste instituții. Această opțiune a fost considerată mai eficientă, mai eficientă și mai coerentă în ceea ce privește atingerea obiectivelor cadrului în raport cu alte opțiuni, inclusiv cu scenariul de referință în care nu se ia nicio măsură. În special, eliminarea super-preferinței pentru SGD a fost identificată ca fiind mijlocul cel mai eficient de a garanta că fondurile SGD pot fi utilizate în cadrul procedurii de rezoluție. Existența unei super-preferințe pentru creanțele SGD este principalul motiv pentru care fondurile SGD nu pot fi utilizate aproape niciodată în afara unei rambursări a depozitelor acoperite în caz de insolvență, din cauza impactului pe care îl are asupra rezultatului testului celui mai mic cost care privilegiază o rambursare. Cu toate acestea, s-a constatat că super-preferința ajunge să protejeze mijloacele financiare ale SGD și ale sectorului bancar împotriva unei eventuale realimentări prin împiedicarea oricărei intervenții a SGD în cadrul procedurii de rezoluție, fără a aduce o protecție mai bună pentru depozitele acoperite. Prin urmare, eliminarea super-preferinței pentru SGD este necesară pentru a aborda rezultatul existent al evaluării testului celui mai mic cost care tinde spre efectuarea rambursărilor și pentru a oferi o finanțare adecvată în cadrul procedurii de rezoluție, astfel încât rezoluția unor bănci mici și mijlocii să fie fezabilă prin transferul de activitate și ieșirea de pe piață a băncii aflate în dificultate.

Evaluarea impactului a inclus, de asemenea, o altă opțiune constând într-o reformă ambițioasă a cadrului CMDI, inclusiv a EDIS, sub forma unui model hibrid intermediar, diferit de propunerea Comisiei din 2015. Această opțiune recunoaște importanța instituirii unui sistem comun de asigurare a depozitelor pentru soliditatea cadrului și finalizarea uniunii bancare; cu toate acestea, opțiunea a fost evaluată ca fiind nefezabilă din punct de vedere politic în această etapă.

Propunerea ar implica costuri pentru autorități și pentru anumite bănci, în funcție de măsura în care rezoluția ar fi extinsă pe baza unor evaluări de la caz la caz ale interesului public și de circumstanțele specifice fiecărui caz. Utilizarea fondurilor SGD și a FR/FUR ar fi mai eficientă din punctul de vedere al costurilor în ceea ce privește mijloacele financiare care trebuie utilizate, însă poate declanșa, de asemenea, nevoi de realimentare prin contribuții din partea sectorului. În ansamblu, costurile pentru autoritățile de rezoluție și pentru bănci ar fi însă compensate prin beneficiile unei pregătiri mai intense pentru un spectru mai larg de bănci, prin clarificarea stimulentei atunci când se decide cu privire la instrumentele de criză care trebuie utilizate, prin reducerea recurgerii la fondurile contribuabililor și prin creșterea stabilității financiare și a încrederii deponenților, toate acestea datorită unor norme mai clare și accesului la plase de siguranță finanțate de sectorul bancar. Pentru consumatori și public, costurile ar trebui să fie limitate și compensate în mod clar de beneficii, în special prin creșterea protecției deponenților, stabilitate financiară și reducerea utilizării banilor contribuabililor.

Comitetul de control normativ a avizat evaluarea impactului în urma unui prim aviz negativ. Pentru a răspunde observațiilor formulate de comitet, evaluarea impactului a fost extinsă pentru a include explicații suplimentare cu privire la: (i) natura problemelor pe care revizuirea urmărește să le abordeze și avantajele generale ale procedurii de rezoluție în comparație cu procedura de insolvență pentru a proteja stabilitatea financiară, încrederea deponenților și pentru a reduce la minimum recurgerea la banii contribuabililor; (ii) clarificări cu privire la modul în care reforma respectă principiul subsidiarității; și (iii) detalii suplimentare cu privire la alte aspecte, cum ar fi coerența cu revizuirea normelor privind ajutoarele de stat, interacțiunea cu propunerea Comisiei din 2015 privind EDIS, modul în care s-a ținut cont de avizul ABE sau condițiile în care SGD ar putea interveni în rezoluție.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Revizuirea se axează în principal pe structura și funcționarea generală a cadrului de gestionare a crizelor și de asigurare a depozitelor, acordându-se o atenție deosebită băncilor mici și mijlocii și unui tratament mai echitabil al deponenților. Se preconizează că reforma propusă va aduce beneficii în ceea ce privește eficacitatea cadrului și claritatea juridică.

Reforma este neutră din punct de vedere tehnologic și nu are impact asupra pregătirii digitale.

- **Drepturile fundamentale**

UE s-a angajat să respecte standarde ridicate de protecție a drepturilor fundamentale și este parte la numeroase convenții privind drepturile omului. În acest context, propunerea respectă aceste drepturi, astfel cum au fost enumerate în principalele convenții ale ONU privind drepturile omului, în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care este parte integrantă a tratatelor UE, și în Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului UE.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsurile de monitorizare, evaluare și raportare**

Propunerea prevede obligația statelor membre de a transpune modificările aduse BRRD în legislația lor națională în termen de 18 luni de la intrarea în vigoare a directivei de modificare.

Propunerea include cerințe ca ABE să emită standarde în legătură cu anumite dispoziții ale cadrului și să raporteze Comisiei cu privire la punerea efectivă în aplicare a acestuia, de exemplu în ceea ce privește evaluările posibilității de soluționare efectuate de autoritățile de rezoluție sau pregătirea pentru executarea rezoluției.

Legislația va face obiectul unei evaluări după cinci ani de la termenul de punere în aplicare, pentru a se evalua eficacitatea și eficiența în ceea ce privește atingerea obiectivelor și pentru a se decide dacă sunt necesare noi măsuri sau modificări.

6. EXPLICAȚIA DETALIATĂ A DISPOZIȚIILOR SPECIFICE ALE PROPUNERII

Măsuri de intervenție timpurie și pregătirea rezoluției

Articolul 13 se înlocuiește cu un nou set de articole (articolele 13-13c) care reflectă dispozițiile BRRD privind intervenția timpurie (articolele 27-29 din BRRD), pentru a oferi BCE un temei juridic direct aplicabil pentru exercitarea acestor competențe. La fel ca în

BRRD, mecanismul de escaladare între diferitele tipuri de măsuri este clarificat și se precizează că adoptarea prealabilă a măsurilor de intervenție timpurie sau îndeplinirea condițiilor pentru intervenția timpurie nu sunt condiții prealabile pentru începerea pregătirii rezoluției sau pentru exercitarea competențelor aferente.

RMUR includea deja dispoziții privind cooperarea și schimbul de informații între comitet și BCE sau autoritățile naționale competente (ANC) atunci când situația financiară a unei bănci începe să se deterioreze. Cu toate acestea, era necesar ca aceste dispoziții să fie consolidate pentru a asigura o cooperare mai bună și mai eficientă. Noul articol 13c se bazează pe fostul articol 13 și oferă detalii suplimentare privind cooperarea în perioada premergătoare rezoluției, în ceea ce privește tipul de informații care ar trebui să facă obiectul schimbului, situațiile în care BCE sau ANC trebuie să facă schimb de informații și tipul de mecanisme pe care comitetul le poate institui pentru a pregăti rezoluția.

Avertizare timpurie în caz de intrare în dificultate sau de susceptibilitate de a intra în dificultate

Articolul 13c include obligația BCE sau a ANC, în legătură cu grupurile transfrontaliere mai puțin semnificative care intră în sfera de competență directă a comitetului, de a notifica suficient de devreme comitetul de îndată ce consideră că există un risc semnificativ ca o instituție sau o entitate să îndeplinească condițiile pentru a fi evaluată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate, astfel cum se prevede la articolul 18 alineatul (4). Această notificare ar trebui să includă motivele evaluării BCE/ANC, precum și o prezentare generală a soluțiilor alternative care ar putea împiedica intrarea în dificultate a instituției sau a entității în cauză într-un interval de timp rezonabil.

Recunoscând rolul esențial pe care îl joacă momentul în care se iau măsurile de rezoluție în ceea ce privește menținerea, pe cât posibil, a nivelurilor de capital, de MREL și de lichiditate ale instituției sau ale entității și, la un nivel mai general, pentru a se asigura că există condițiile necesare pentru ca comitetul să execute cu succes strategia de rezoluție pregătită pentru fiecare instituție sau entitate, comitetul este împuternicit să evalueze, în strânsă cooperare cu BCE/ANC, ceea ce consideră a fi un interval de timp rezonabil pentru a căuta soluții de natură privată sau administrativă, capabile să prevină intrarea în dificultate. Pe parcursul acestei perioade de avertizare timpurie, BCE/ANC ar trebui să își exercite în continuare competențele, asigurând în același timp legătura cu comitetul în conformitate cu articolul 13c. BCE/ANC și comitetul ar trebui să monitorizeze, în strânsă cooperare, evoluția situației instituției sau a entității și punerea în aplicare a măsurilor alternative. În acest context, comitetul și BCE/ANC ar trebui să se reunească periodic, cu o frecvență stabilită de comitet.

În cazul în care nu se găsește sau nu se pune în aplicare în acest interval de timp nicio măsură alternativă adecvată care să prevină intrarea în dificultate, BCE/ANC ar trebui să evalueze dacă instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate. În cazul în care BCE/ANC ajunge la concluzia că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, aceasta ar trebui să comunice oficial acest lucru comitetului, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 alineatul (1). De asemenea, comitetul poate efectua el însuși această evaluare, în conformitate cu normele existente prevăzute la articolul 18 alineatul (1) al doilea paragraf. Comitetul ar trebui în continuare să stabilească dacă sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție. În cazul în care din evaluarea interesului public rezultă necesitatea rezoluției instituției sau a entității, comitetul ar trebui să adopte o schemă de rezoluție. Acest lucru este în concordanță cu jurisprudența recentă a Curții de Justiție a UE referitoare la o cauză care are loc în cadrul uniunii bancare, conform căreia evaluarea BCE este o măsură pregătitoare menită să permită comitetului să ia o decizie cu privire la rezoluția

unei bănci. În plus, Curtea a precizat că este de competența exclusivă a comitetului să aprecieze condițiile necesare pentru aplicarea măsurii de rezoluție, sub rezerva aprobării schemei de rezoluție de către Comisie și, dacă este cazul, a lipsei de obiecții din partea Consiliului¹⁹.

Evaluarea interesului public (EIP)

Cadrul CMDI a fost conceput pentru a preveni și a gestiona intrarea în dificultate a instituțiilor de orice dimensiune, protejând în același timp deponenții și contribuabilii. Atunci când se consideră că o bancă este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate și există un interes public pentru rezoluția acesteia, autoritățile de rezoluție vor interveni prin utilizarea instrumentelor și a competențelor acordate de BRRD/RMUR în absența unei soluții private. În absența unui interes public pentru rezoluție, intrarea în dificultate a băncii ar trebui să fie gestionată prin proceduri de lichidare ordonată la nivel național desfășurate de autoritățile naționale, eventual cu finanțare din partea SGD sau din alte surse de finanțare, după caz.

În esență, evaluarea interesului public (EIP) compară rezoluția cu insolvența, evaluând în special modul în care fiecare scenariu atinge obiectivele rezoluției. Obiectivele rezoluției pe baza cărora se efectuează evaluarea includ următoarele: (i) impactul asupra stabilității financiare (o criză de mare amploare poate avea un rezultat diferit al EIP față de o intrare în dificultate de natură specifică); (ii) evaluarea impactului asupra funcțiilor critice ale băncii; și (iii) necesitatea de a limita utilizarea sprijinului financiar public extraordinar. În cadrul actual, rezoluția poate fi aleasă numai în cazul în care insolvența nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură.

RMUR lasă o marjă de apreciere comitetului atunci când efectuează EIP, ceea ce duce la aplicări și interpretări divergente care nu reflectă întotdeauna pe deplin logica și intenția legislației. În unele cazuri, EIP a fost aplicată destul de restrictiv în cadrul uniunii bancare.

Pentru a reduce la minimum divergențele și a extinde aplicarea EIP, respectiv pentru a extinde domeniul de aplicare al rezoluției, propunerea include următoarele modificări legislative:

Modificări ale obiectivelor rezoluției

Obiectivul rezoluției care impune reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar nu permite să se facă o distincție între utilizarea fondurilor din bugetul național și utilizarea plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar (FUR sau SGD-uri). Prin urmare, acest obiectiv al rezoluției se modifică pentru a include o trimitere specifică la sprijinul acordat din bugetul unui stat membru, pentru a indica faptul că finanțarea furnizată de plasele de siguranță finanțate de sectorul bancar ar trebui să fie considerată preferabilă finanțării susținute din banii contribuabililor [articolul 14 alineatul (2) litera (c)]. Acest lucru este completat de o modificare a normelor procedurale privind EIP, care impune comitetului să ia în considerare și să compare întreg sprijinul financiar public extraordinar care se poate aștepta în mod rezonabil să fie acordat instituției aflate în rezoluție cu cel din scenariul contrafactual al insolvenței. În cazul în care se preconizează un ajutor în caz de lichidare în scenariul contrafactual al insolvenței, acest lucru ar trebui să conducă la un rezultat pozitiv al EIP [articolul 18 alineatul (5) al doilea paragraf].

Obiectivul rezoluției legat de protecția deponenților se modifică pentru a clarifica faptul că rezoluția ar trebui să urmărească protejarea deponenților, reducând în același timp la

¹⁹ Ordonanța din 6 mai 2019, ABLV Bank/BCE, T-281/18, EU:T:2019:296, punctele 34-36, și Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctele 62-71.

minimum pierderile pentru schemele de garantare a depozitelor. Aceasta înseamnă că rezoluția ar trebui să fie preferată în cazul în care insolvența ar fi mai costisitoare pentru SGD.

Modificări procedurale ale comparației dintre procedura de rezoluție și procedurile naționale de insolvență

În temeiul actualului RMUR, se așteaptă ca comitetul să aleagă insolvența, cu excepția cazului în care opțiunea de rezoluție ar permite o mai bună realizare a obiectivelor rezoluției. Potrivit textului actual al articolului 18 alineatul (5), rezoluția se alege numai atunci când lichidarea instituției conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură. Pentru a face posibilă extinderea aplicării rezoluției, articolul 18 alineatul (5) se modifică pentru a clarifica faptul că procedurile naționale de insolvență ar trebui să fie selectate ca strategie preferată numai atunci când ating obiectivele cadrului mai bine decât rezoluția (și nu în aceeași măsură). Deși menține insolvența ca opțiune implicită, modificarea conduce la o creștere a sarcinii probei pentru autoritățile de rezoluție în ceea ce privește demonstrarea faptului că rezoluția nu este în interesul public. Cu toate acestea, EIP va rămâne o decizie luată de la caz la caz, la discreția autorității de rezoluție.

Utilizarea SGD în cadrul procedurii de rezoluție

În temeiul cadrului actual, decizia privind utilizarea fondurilor SGD pentru finanțarea rezoluției este luată de comitet după consultarea SGD, iar quantumul contribuției SGD se stabilește pe baza evaluării pierderilor pe care deponenții acoperiți le-ar fi suferit dacă nu ar fi fost protejați împotriva pierderilor. Pentru a se asigura că posibilitățile sporite și condițiile stricte de utilizare a resurselor SGD-urilor naționale pentru finanțarea strategiilor de transfer în cadrul procedurii de rezoluție în temeiul articolului 109 din BRRD modificat sunt, de asemenea, aplicate în mod consecvent în cadrul uniunii bancare, articolul 79 din RMUR se modifică pentru a preciza că SGD la care este afiliată instituția de credit ar trebui să fie utilizată în scopurile și în condițiile prevăzute la articolul 109 din BRRD. În plus, al doilea și al treilea paragraf de la articolul 79 alineatul (5) din RMUR, care reflectă condițiile prevăzute la actualul articol 109 alineatul (5) al doilea și al treilea paragraf din BRRD, se elimină.

Având în vedere că, în cadrul uniunii bancare, deciziile de rezoluție sunt luate de către comitet, în timp ce finanțarea ar putea fi asigurată din resursele SGD-urilor naționale, trimiterea la articolul 109 din BRRD de la articolul 79 primul paragraf din RMUR garantează, de asemenea, că rolul consolidat al SGD în temeiul BRRD ar trebui să se aplice în procesul decizional pentru băncile care intră în sfera de competență a comitetului. În special, calculul costului rambursării către deponenți în scopul limitării quantumului contribuției SGD la rezoluție rămâne la nivel național sub responsabilitatea SGD pe baza testului celui mai mic cost. Comitetul ar trebui să stabilească quantumul contribuției care urmează să fie furnizată de către SGD numai după consultarea SGD cu privire la rezultatele acestui calcul și ar trebui să fie obligat să respecte aceste rezultate. Prin urmare, comitetul nu ar trebui să poată stabili o contribuție a SGD la o tranzacție care ar fi mai mare decât costul rambursării către deponenți, astfel cum a fost calculat de SGD în conformitate cu normele DSGD (fără încălcarea testului celui mai mic cost), și nici mai mare decât ceea ce este necesar pentru a îndeplini condiția de acces la mecanismul de finanțare a rezoluției (8 % din totalul datoriilor și cerința de fonduri proprii).

Condiții pentru acordarea de sprijin financiar public extraordinar

Pentru a se asigura că fondurile publice sub formă de sprijin financiar public extraordinar nu sunt utilizate pentru a sprijini instituții sau entități care nu sunt viabile din punct de vedere financiar, este necesar să se prevadă condiții stricte privind momentul în care poate fi acordat un astfel de sprijin și forma pe care o poate lua. Normele existente prevăd anumite limitări, dar nu sunt suficient de precise. Acordarea sprijinului financiar public extraordinar în afara rezoluției ar trebui să se limiteze la cazurile de recapitalizare preventivă, la măsurile preventive ale SGD care vizează menținerea solidității financiare și a viabilității pe termen

lung a instituțiilor de credit, la măsurile luate de SGD pentru a menține accesul deponenților și la alte forme de sprijin acordate în contextul procedurilor de lichidare. Furnizarea de sprijin financiar public extraordinar în orice alte situații în afara rezoluției nu ar trebui să fie permisă și ar trebui să aibă drept rezultat faptul că instituția sau entitatea beneficiară este considerată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate.

Recapitalizarea preventivă

Trebuie acordată o atenție deosebită sprijinului financiar public extraordinar acordat sub formă de recapitalizare preventivă. Este necesar să se stabilească mai clar formele permise de măsuri de precauție prevăzute în afara rezoluției și destinate recapitalizării entității în cauză. Măsurile acordate ar trebui să aibă un caracter temporar, deoarece sunt menite să abordeze consecințele negative ale șocurilor externe și nu ar trebui să fie utilizate pentru a compensa deficiențele intrinseci legate, de exemplu, de un model de afaceri depășit. Utilizarea instrumentelor perpetue, cum ar fi fondurile proprii de nivel 1 de bază, ar trebui să devină excepțională și posibilă numai dacă alte forme de instrumente de capital nu ar fi adecvate. O astfel de modificare este necesară pentru a se asigura că sprijinul rămâne de natură temporară. Sunt necesare, de asemenea, cerințe mai stricte și mai explicite privind stabilirea în prealabil a duratei și a strategiei de ieșire pentru măsurile de precauție. Entitatea care beneficiază de sprijin ar trebui să fie solvabilă în momentul aplicării măsurilor, și anume să fie evaluată de autoritatea competentă ca nefiind în situație de încălcare a cerințelor de capital aplicabile și nefiind susceptibilă de a le încălca în următoarele 12 luni. În cazul în care condițiile în care se acordă sprijinul nu sunt respectate, entitatea care beneficiază de sprijin ar trebui să fie considerată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate.

Modificări legate de cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile (MREL)

MREL pentru strategiile de transfer

Astfel cum s-a prevăzut deja în cadrul actual, nivelul cerinței MREL ar trebui să reflecte strategia de rezoluție preferată. Dispoziția existentă de la articolul 12d se axează pe calibrarea MREL pentru strategiile de recapitalizare internă (cerința privind absorbția pierderilor și cuantumul recapitalizării, cu norme detaliate privind modul în care ar trebui să fie ajustată fiecare dintre acestea, precum și cerințele de subordonare orientate în principal către asigurarea respectării cerinței minime de 8 % din TLOF). Deși recunoaște posibilitatea de a utiliza alte instrumente de rezoluție decât recapitalizarea internă, actuala BRRD nu reglementează în detaliu calibrarea MREL pentru strategiile de transfer. În practică, acest lucru duce la insecuritate juridică și la metodologii divergente aplicate de autoritățile de rezoluție atunci când stabilesc MREL pentru aceste strategii.

Prin urmare, este necesar să se ofere un temei juridic mai clar pentru a face distincția între calibrarea MREL pentru strategiile de transfer și cea pentru recapitalizarea internă, inclusiv din motive de proporționalitate și aplicare consecventă. În acest sens, se adaugă un nou articol 12da, care stabilește principiile pe care SRB ar trebui să le ia în considerare la calibrarea MREL pentru strategiile de transfer – dimensiunea, modelul de afaceri, profilul de risc, analiza transferabilității, tranzacționabilitatea, dacă strategia este un transfer de active sau o tranzacție cu acțiuni, utilizarea complementară a vehiculului de gestionare a activelor pentru activele care nu pot fi transferate, precum și suma cu care SGD ar trebui să contribuie la finanțarea strategiei preferate în cadrul procedurii de rezoluție.

Modificările consolidează principiul conform căruia MREL ar trebui să rămână prima și principala linie de apărare pentru toate băncile, inclusiv pentru cele care vor face obiectul unei strategii de transfer și al ieșirii de pe piață, pentru a se asigura că pierderile sunt absorbite în cea mai mare măsură posibilă de către acționari și creditori.

Estimarea cerinței amortizorului combinat în cazul interzicerii anumitor distribuiri

Pentru a remedia o lacună existentă în claritatea juridică a cadrului actual în ceea ce privește competența de a interzice anumite distribuiri în cazul în care o entitate nu îndeplinește cerința amortizorului combinat în plus față de MREL, în special atunci când entitatea nu face obiectul cerinței amortizorului combinat (în temeiul articolului 104a din Directiva 2013/36/UE) pe aceeași bază ca MREL, la articolul 10a se adaugă un nou alineat (7) pentru a clarifica faptul că competența de a interzice anumite distribuiri ar trebui să se aplice pe baza estimării cerinței amortizorului combinat rezultate din actul delegat în temeiul articolului 45c alineatul (4) care precizează metodologia pe care autoritățile de rezoluție trebuie să o utilizeze pentru a estima cerința amortizorului combinat în astfel de circumstanțe.

Derogarea de minimis de la anumite cerințe MREL

În temeiul normelor existente privind MREL din RMUR, datoriile subordonate din punct de vedere structural menționate la articolul 72b alineatul (2) litera (d) punctul (iii) din CRR sunt incluse în definiția „instrumentelor eligibile subordonate” utilizată la articolul 12c din RMUR. Cu toate acestea, datoriile care pot fi eligibile în CRR în temeiul derogării *de minimis* de la articolul 72b alineatul (4) din CRR nu se califică drept „instrumente eligibile subordonate” în temeiul RMUR, deoarece articolul 72b alineatul (4) din CRR este exclus în mod explicit din definiția de la articolul 3 alineatul (1) punctul 49b din RMUR.

Pentru a corecta această neconcordanță și în conformitate cu abordarea urmată în BRRD, la articolul 12c se adaugă un nou alineat (10), care autorizează SRB să permită entităților de rezoluție să respecte cerințele de subordonare MREL utilizând datorii cu rang prioritar atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 72b alineatul (4) din CRR.

Pentru a asigura alinierea la cadrul TLAC, entităților de rezoluție care beneficiază de derogarea *de minimis* nu li se poate ajusta în sens descrescător cerința de subordonare MREL cu un quantum echivalent cu 3,5 % din TREA pentru TLAC în temeiul articolului 12c alineatul (4) primul paragraf a doua teză din BRRD.

Contribuții și angajamente de plată irevocabile

Pentru a ține seama de sfârșitul perioadei inițiale de acumulare a fondului și de reducerea aferentă a quantumului contribuțiilor *ex ante* obișnuite, se aduc modificări tehnice articolelor 69 și 71 pentru a deconecta quantumul maxim al contribuțiilor *ex post* care pot fi colectate de quantumul contribuțiilor *ex ante* obișnuite, evitându-se astfel un plafon disproporționat de scăzut al contribuțiilor *ex post*, precum și pentru a permite amânarea colectării contribuțiilor *ex ante* obișnuite în cazul în care costul unei colectări anuale nu ar fi proporțional cu suma care urmează să fie colectată. Tratatamentul angajamentelor de plată irevocabile este, de asemenea, clarificat la articolul 70, atât în ceea ce privește utilizarea acestora în cadrul procedurii de rezoluție, cât și în ceea ce privește procedura de urmat în cazul în care o instituție sau entitate încetează să mai fie supusă obligației de a plăti contribuții.

În plus, pentru a oferi mai multă transparență și certitudine în ceea ce privește partea angajamentelor de plată irevocabile din quantumul total al contribuțiilor *ex ante* care urmează să fie colectate, se clarifică faptul că comitetul ar trebui să stabilească această parte anual, sub rezerva limitelor aplicabile.

Alte dispoziții

Modificări ale planificării rezoluției

Comitetul are obligația de a identifica măsurile care trebuie luate cu privire la entitățile din grup atunci când elaborează planuri de rezoluție a grupului. Intensitatea și nivelul de detaliu al acestei activități în ceea ce privește filialele care nu sunt entități de rezoluție pot varia în

funcție de dimensiunea și profilul de risc al instituțiilor și entităților în cauză, de prezența funcțiilor critice și de strategia de rezoluție a grupului. Prin urmare, RMUR se modifică prin introducerea unui nou paragraf la articolul 8 alineatul (10), care va permite autorităților de rezoluție să urmeze o abordare simplificată, după caz, atunci când îndeplinesc această sarcină.

Clarificări cu privire la articolul 27 alineatul (9)

Dispozițiile actuale de la articolul 27 alineatele (9) și (10) sunt neclare în ceea ce privește condiția și succesiunea utilizării FUR și a surselor de finanțare alternative după acordarea unei finanțări inițiale de până la limita de 5 % din TLOF și după ce toate datoriile negarantate și neprivilegiate, altele decât depozitele eligibile, au fost reduse sau convertite integral. Prin urmare, articolul 27 alineatele (9) și (10) se modifică pentru a oferi claritate juridică și flexibilitate suplimentară în ceea ce privește utilizarea FUR dincolo de limita de 5 % din TLOF.

Guvernanța comitetului

Pentru a facilita continuitatea și acumularea de expertiză instituțională, se aduc modificări articolului 56 pentru a se stabili posibilitatea ca președintele, vicepreședintele și membrii permanenți ai comitetului să exercite un al doilea mandat, în aceeași calitate ca și primul mandat. Procedura de reînnoire a mandatului președintelui, al vicepreședintelui și al membrilor comitetului a fost concepută ținând seama de procedura aplicabilă reînnoirii mandatelor președinților AES.

Alte modificări sunt aduse articolului 43, 53 și 55 pentru a acorda un drept de vot vicepreședintelui și pentru a include acest drept de vot în întregul RMUR. Numirea acestuia urmează aceeași procedură ca și cea a președintelui și poate înlocui președintele în absența acestuia sau în cazul în care președintele este împiedicat să le îndeplinească din motive rezonabile. Prin urmare, un tratament diferit pentru vicepreședinte față de ceilalți membri ai comitetului nu părea să fie justificat.

Rangul creanțelor FUR

Potrivit articolului 22 alineatul (6), comitetul ar trebui să poată recupera toate cheltuielile rezonabile suportate în mod corespunzător în legătură cu utilizarea instrumentelor și competențelor de rezoluție de la instituția aflată în rezoluție în calitate de creditor preferențial. Cu toate acestea, RMUR nu a specificat rangul relativ al comitetului în raport cu alți creditori preferențiali. De asemenea, nu era clar modul în care ar putea fi operaționalizată această dispoziție, având în vedere că rangul creanțelor în caz de insolvență este stabilit exclusiv în legislația națională care reglementează procedura obișnuită de insolvență (chiar dacă rangul respectiv este parțial armonizat la nivelul UE). Noul alineat (6) adăugat la articolul 76 clarifică faptul că aceste creanțe ale comitetului ar trebui să aibă, în fiecare stat membru participant, același rang ca și creanțele fondurilor naționale de rezoluție în temeiul noului articol 108 alineatul (9) din BRRD (care ar trebui să fie superior creanțelor deponenților și ale SGD-urilor).

În plus, FUR poate fi utilizat în continuare în cadrul procedurii de rezoluție în scopurile identificate la articolul 76 alineatul (1). Până în prezent, RMUR nu a specificat dacă o astfel de utilizare creează o creanță în favoarea comitetului și, în caz afirmativ, cu privire la ordinea de prioritate a acestei creanțe în caz de insolvență. La articolul 76 se adaugă un nou alineat (5) care precizează că, în cazul în care activitatea instituției aflate în rezoluție este transferată parțial unei instituții-punte sau unui cumpărător privat cu sprijinul FUR, comitetul ar trebui să aibă o creanță împotriva entității reziduale. Existența unei astfel de creanțe ar trebui să fie evaluată de la caz la caz, în funcție de strategia de rezoluție și de modul în care a fost utilizat în mod concret FUR, dar ar trebui să fie legată de utilizarea FUR pentru a suporta pierderi în locul creditorilor, de exemplu atunci când FUR este utilizat pentru a garanta activele și pasivele transferate unui beneficiar sau pentru a acoperi diferența dintre activele și pasivele transferate. În cazul în care FUR este utilizat pentru a sprijini aplicarea instrumentului de recapitalizare internă ca strategie de rezoluție primară [articolul 27 alineatul (1) litera (a)], în

locul reducerii valorii contabile și al conversiei datoriilor anumitor creditori, acest lucru nu ar trebui să genereze o creanță împotriva instituției aflate în rezoluție, deoarece ar elimina scopul contribuției FUR. Nici compensațiile plătite ca urmare a încălcării principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat nu ar trebui să genereze o creanță în favoarea comitetului.

Repartizarea responsabilităților

Articolul 7 a stabilit o repartizare a sarcinilor prin care comitetul are responsabilitate directă pentru entitățile aflate sub responsabilitatea directă a BCE, pentru instituțiile transfrontaliere mai puțin semnificative și pentru entitățile pentru care s-a adoptat o decizie, fie la inițiativa comitetului, fie la inițiativa unei autorități naționale competente sau a unui stat membru, cu privire la exercitarea de către comitet a responsabilității directe. Autoritățile naționale de rezoluție (ANR) ar rămâne responsabile în primul rând pentru toate celelalte entități. Cu toate acestea, deși articolul 7 conținea prevederi explicite cu privire la această împărțire a sarcinilor, formularea articolelor din regulament care se refereau la responsabilitățile specifice în cauză, cum ar fi planificarea rezoluției, evaluarea posibilității de soluționare, evaluarea obligațiilor simplificate, stabilirea MREL sau adoptarea schemelor de rezoluție, se referea doar la comitet și, prin urmare, nu clarifica pe deplin faptul că, în cazul entităților care intră în sfera lor de competență, responsabilitatea pentru sarcinile menționate le revenea ANR-urilor. Acest aspect este clarificat la articolul 7.

În mod similar, competența comitetului de a interzice anumite distribuiri în cazul în care o entitate care intră în sfera sa de competență nu îndeplinește cerința amortizorului combinat, pe lângă MREL, a fost prevăzută în RMUR, dar nu a fost specificată procedura exactă care reglementează exercitarea acestei competențe. În prezent, la articolul 10a alineatul (1) se clarifică faptul că comitetul poate solicita autorităților naționale de rezoluție relevante să exercite această competență.

S-au identificat, de asemenea, o serie de cazuri în care autorităților naționale de rezoluție le-au fost acordate competențe în cadrul BRRD, dar, în absența unei mențiuni în RMUR, modalitățile de aplicare a acestora în cazul entităților aflate în sfera directă de competență a comitetului erau neclare. Pentru a aborda această problemă, la articolul 12 se clarifică faptul că, pentru entitățile aflate în sfera sa de competență directă, comitetul este responsabil de acordarea permisiunii de a exercita opțiunea call sau a răscumpăra sau a rambursa instrumente de pasive eligibile în temeiul articolului 78a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. De asemenea, articolul 8 se modifică pentru a clarifica faptul că, atunci când consideră necesar, comitetul poate da instrucțiuni ANR-urilor să solicite unei instituții sau entități să țină o evidență detaliată a contractelor financiare la care instituția este parte. În plus, la articolul 18 alineatul (11) se clarifică faptul că comitetul poate solicita ANR-urilor să își exercite competența de a suspenda anumite obligații financiare în urma stabilirii faptului că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu articolul 33a din Directiva 2014/59/UE.

Modificările aduse articolului 18 clarifică, de asemenea, împărțirea sarcinilor între BCE și autoritățile naționale competente în ceea ce privește evaluarea situației de intrare în dificultate sau de susceptibilitate de a intra în dificultate. În unele situații, și anume grupurile transfrontaliere mai puțin semnificative, instituțiile și entitățile mai puțin semnificative care beneficiază de asistență din partea FUR, precum și anumite instituții și entități mai puțin semnificative pentru care s-a decis, la inițiativa comitetului, a unei autorități naționale competente sau a unui stat membru, că comitetul își va exercita responsabilitatea directă, deși schema de rezoluție este adoptată de comitet, supravegherea instituției sau a entității și, prin urmare, evaluarea măsurii în care o instituție sau o entitate este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate este responsabilitatea autorității naționale competente. Prin urmare, se precizează că evaluarea măsurii în care o instituție sau o entitate este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate trebuie să fie efectuată de către BCE pentru instituțiile semnificative și de către autoritatea națională competentă relevantă pentru instituțiile și entitățile mai puțin semnificative pentru care comitetul adoptă schema de rezoluție.

În cele din urmă, pentru a reflecta instituirea mecanismului unic de rezoluție, la articolul 31 se prevede că ANR-urile ar trebui să consulte comitetul înainte de a acționa în conformitate cu articolul 86 din BRRD, care prevede că procedura obișnuită de insolvență în ceea ce privește instituțiile și entitățile care intră în domeniul de aplicare al BRRD nu este declanșată decât la inițiativa autorității de rezoluție și că decizia de aplicare a procedurii obișnuite de insolvență în cazul unei instituții sau al unei entități nu poate fi luată decât cu consimțământul autorității de rezoluție.

Schimbul de informații

Se aduc o serie de modificări pentru a facilita accesul comitetului la informații. Articolele 30 și 34 se modifică pentru a clarifica faptul că informațiile pe care comitetul le poate solicita de la BCE acoperă nu numai informațiile de care dispune în cadrul funcției sale de supraveghere, ci și informațiile colectate în cadrul funcției sale de bancă centrală. În temeiul articolului 8 alineatul (4a) din Regulamentul (CE) nr. 2533/98 al Consiliului²⁰, SRB ar trebui să asigure protecția fizică și logică a informațiilor statistice confidențiale și ar trebui să solicite autorizarea BCE pentru transmiterea ulterioară care poate fi necesară pentru executarea sarcinilor comitetului.

Se introduce un nou articol 30a care permite SRB să obțină informații deținute de mecanismele centralizate automatizate instituite prin articolul 32a din Directiva (UE) 2015/849²¹, care se pot dovedi relevante pentru efectuarea evaluării interesului public. SRB poate solicita doar informații cu privire la numărul de clienți pentru care o entitate este singurul sau principalul partener bancar. SRB ar trebui să primească aceste informații prin intermediul autorităților sau al entităților publice care gestionează mecanismele centralizate automatizate, filtrate de datele cu caracter personal care nu sunt relevante pentru îndeplinirea sarcinilor SRB.

De asemenea, se adaugă modificări pentru a include CERS, AES și SGD în sfera de aplicare a obligației de a coopera și de a face schimb de informații cu SRB, inclusiv posibilitatea de a încheia memorandumuri de înțelegere privind schimbul de informații cu comitetul.

În plus, articolul 34 se modifică pentru a permite comitetului să specifice procedura și forma în care solicită schimbul de informații, precum și pentru a menționa în mod specific MES ca fiind una dintre entitățile cu care poate avea loc cooperarea și schimbul de informații.

În cele din urmă, articolul 74 se modifică pentru a prevedea o avertizare timpurie din partea comitetului către BCE și Comisie atunci când prevede o posibilă necesitate de a recurge la mecanismul comun de sprijin bugetar, pentru a permite activarea în timp util a acestui mecanism de sprijin.

Informații de furnizat

Normele RMUR privind protecția informațiilor confidențiale specifice instituțiilor sunt destul de stricte și ar putea împiedica în viitor eforturile de sporire a transparenței în ceea ce privește sectorul bancar. Pentru a aborda această problemă, articolul 88 se modifică pentru a permite comitetului să divulge informații care nu sunt colectate direct de la instituțiile și entitățile din sfera sa de competență, ci rezultă din propriile analize, evaluări și constatări atunci când acest lucru nu ar aduce atingere protecției interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară sau economică și când există un interes public superior care justifică divulgarea.

²⁰ Regulamentul (CE) nr. 2533/98 al Consiliului din 23 noiembrie 1998 privind colectarea informațiilor statistice de către Banca Centrală Europeană (JO L 318, 27.11.1998, p. 8).

²¹ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește măsurile de intervenție timpurie, condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție și finanțarea măsurilor de rezoluție**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,
având în vedere propunerea Comisiei Europene,
după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
având în vedere avizul Băncii Centrale Europene²²,
având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²³,
hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,
întrucât:

- (1) Cadrul de rezoluție al Uniunii pentru instituțiile de credit și firmele de investiții (denumite în continuare „instituțiile”) a fost instituit în urma crizei financiare mondiale din 2008-2009 și în urma adoptării de către Consiliul pentru Stabilitate Financiară a atributelor-cheie ale regimurilor eficiente de rezoluție a instituțiilor financiare²⁴, aprobate la nivel internațional. Cadrul de rezoluție al Uniunii constă în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului²⁵ și în Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului²⁶. Ambele acte se aplică instituțiilor stabilite în Uniune și oricărei alte entități care intră în domeniul de aplicare al directivei respective sau al regulamentului respectiv (denumite în continuare „entități”). Cadrul de rezoluție al Uniunii urmărește să gestioneze în mod ordonat

²² JO C , , p. .

²³ JO C , , p. .

²⁴ Consiliul pentru Stabilitate Financiară, *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions* (Atributele-cheie ale regimurilor eficiente de rezoluție a instituțiilor financiare), 15 octombrie 2014.

²⁵ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

²⁶ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

intrarea în dificultate a instituțiilor și entităților prin menținerea funcțiilor critice ale instituțiilor și entităților și evitarea amenințărilor la adresa stabilității financiare, protejând, în același timp, deponenții și fondurile publice. În plus, cadrul de rezoluție al Uniunii urmărește să stimuleze dezvoltarea pieței interne în sectorul bancar prin crearea unui regim armonizat pentru abordarea coordonată a crizelor transfrontaliere și prin evitarea problemelor legate de condițiile de concurență echitabile.

- (2) La câțiva ani de la punerea în aplicare, cadrul de rezoluție al Uniunii, astfel cum este aplicabil în prezent, nu oferă rezultatele scontate în ceea ce privește unele dintre aceste obiective. În special, deși instituțiile și entitățile au înregistrat progrese semnificative în ceea ce privește posibilitatea de soluționare și au alocat resurse semnificative în acest scop, în special prin constituirea capacității de absorbție a pierderilor și de recapitalizare și prin completarea mecanismelor de finanțare a rezoluției, cadrul de rezoluție al Uniunii este rareori utilizat. În schimb, intrarea în dificultate a anumitor instituții și entități mici și mijlocii este abordată în cea mai mare parte prin măsuri naționale nearmonizate. Se utilizează mai degrabă banii contribuabililor decât mecanismele de finanțare a rezoluției. Această situație pare să rezulte din stimulente inadecvate. Aceste stimulente inadecvate rezultă din interacțiunea dintre cadrul de rezoluție al Uniunii cu normele naționale, marja largă de apreciere în ceea ce privește evaluarea interesului public nefiind întotdeauna exercitată astfel încât să reflecte modul în care s-a intenționat să se aplice cadrul de rezoluție al Uniunii. În același timp, cadrul de rezoluție al Uniunii a fost puțin utilizat din cauza riscurilor ca deponenții instituțiilor finanțate prin depozite să suporte pierderi pentru a se asigura că aceste instituții pot avea acces la finanțare externă în cadrul procedurii de rezoluție, în special în lipsa altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne. În fine, faptul că există norme mai puțin stricte privind accesul la finanțare în afara procedurii de rezoluție decât în cadrul acesteia a făcut ca în locul aplicării cadrului de rezoluție al Uniunii să se recurgă la alte soluții, care implică adesea utilizarea banilor contribuabililor în locul resurselor proprii ale instituției sau entității ori al plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar. Această situație generează, la rândul său, riscuri de fragmentare, riscuri de rezultate sub nivelul optim în ceea ce privește gestionarea situațiilor de intrare în dificultate a instituțiilor și entităților, în special în cazul unor instituții și entități mici și mijlocii, precum și costuri de oportunitate legate de neutilizarea resurselor financiare. Prin urmare, este necesar să se asigure o aplicare mai eficace și mai coerentă a cadrului de rezoluție al Uniunii și să se asigure că acesta poate fi aplicat ori de câte ori este în interesul public, inclusiv în cazul unor instituții mici și mijlocii finanțate în principal din depozite și care nu dispun de suficiente alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne.
- (3) În temeiul articolului 4 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014, statele membre care au stabilit o cooperare strânsă între Banca Centrală Europeană (BCE) și autoritățile naționale competente respective sunt considerate state membre participante în sensul regulamentului respectiv. Cu toate acestea, Regulamentul (UE) nr. 806/2014 nu conține detalii referitoare la procesul de pregătire a începerii cooperării strânse privind sarcinile legate de rezoluție. Prin urmare, este oportun să se stabilească aceste detalii.
- (4) Intensitatea și nivelul de detaliu al activității de planificare a rezoluției necesare în ceea ce privește filialele care nu au fost identificate drept entități de rezoluție variază în funcție de dimensiunea și profilul de risc al instituțiilor și entităților în cauză, de prezența funcțiilor critice și de strategia de rezoluție a grupului. Prin urmare, Comitetul Unic de Rezoluție (denumit în continuare „comitetul”) ar trebui să poată lua

în considerare acești factori atunci când identifică măsurile care trebuie luate cu privire la aceste filiale și să urmeze o abordare simplificată, după caz.

- (5) O instituție sau o entitate care este în curs de lichidare în temeiul dreptului intern, în urma constatării faptului că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate și a concluziei comitetului potrivit căreia rezoluția acesteia nu este în interesul public, se îndreaptă în cele din urmă către ieșirea de pe piață. Aceasta implică faptul că nu este necesar un plan de măsuri care să fie luate în caz de intrare în dificultate, indiferent dacă autoritatea competentă a retras deja autorizația instituției sau a entității în cauză. Același lucru este valabil și pentru o instituție reziduală aflată în rezoluție după transferul activelor, drepturilor și pasivelor în contextul unei strategii de transfer. Prin urmare, este oportun să se precizeze că, în aceste situații, nu este necesară adoptarea de planuri de rezoluție.
- (6) În prezent, comitetul poate interzice anumite distribuiri în cazul în care instituția sau entitatea nu îndeplinește cerința amortizorului combinat atunci când este luată în considerare în plus față de cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile (denumită în continuare „MREL”). Cu toate acestea, pentru a asigura securitatea juridică și alinierea la procedurile existente pentru punerea în aplicare a deciziilor luate de comitet, este necesar să se specifice mai clar rolurile autorităților implicate în procesul de interzicere a distribuțiilor. Prin urmare, este oportun să se prevadă că instrucțiunea de interzicere a acestor distribuiri ar trebui transmisă de comitet autorității naționale de rezoluție, care ar trebui să pună în aplicare decizia comitetului. În plus, în anumite situații, o instituție sau o entitate ar putea avea obligația să respecte MREL pe o bază diferită de baza pe care instituția sau entitatea respectivă trebuie să respecte cerința amortizorului combinat. Această situație creează incertitudini cu privire la condițiile de exercitare a competențelor comitetului de interzicere a distribuțiilor și de calculare a sumei maxim distribuibile aferente MREL. Prin urmare, ar trebui să se prevadă că, în aceste cazuri, comitetul ar trebui să solicite autorităților naționale de rezoluție să interzică anumite distribuiri pe baza estimării cerinței amortizorului combinat care rezultă din Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei²⁷. Pentru a asigura transparența și securitatea juridică, comitetul ar trebui să comunice cerința estimată a amortizorului combinat instituției sau entității, care ar trebui apoi să facă publică cerința estimată a amortizorului combinat.
- (7) Directiva 2014/59/UE și Regulamentul (UE) nr. 575/2013 stabilesc competențele care trebuie exercitate de autoritățile de rezoluție, dintre care unele nu sunt incluse în Regulamentul (UE) nr. 806/2014. În cadrul mecanismului unic de rezoluție, acest lucru poate crea incertitudine cu privire la autoritățile care ar trebui să exercite aceste competențe și la condițiile în care acestea ar trebui să fie exercitate. Prin urmare, este necesar să se precizeze modul în care autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să exercite anumite competențe prevăzute doar în Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește entitățile și grupurile care intră în sfera de responsabilitate a directă a comitetului. În aceste cazuri, comitetul ar trebui să aibă posibilitatea, atunci când

²⁷ Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei din 26 martie 2021 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează metodologia de utilizat de către autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului și cerința amortizorului combinat în privința entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul directivei menționate anterior (JO L 241, 8.7.2021, p. 1).

consideră necesar, de a solicita autorităților naționale de rezoluție să exercite aceste competențe. În special, comitetul ar trebui să poată solicita autorităților naționale de rezoluție să impună unei instituții sau entități să țină o evidență detaliată a contractelor financiare la care instituția sau entitatea este parte sau să aplice competența de a suspenda anumite obligații financiare în temeiul articolului 33a din Directiva 2014/59/UE. Cu toate acestea, având în vedere că aprobările pentru reducerea instrumentelor de pasive eligibile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului²⁸, care se aplică și instituțiilor și entităților, precum și datorii care fac obiectul MREL, nu necesită aplicarea legislației naționale, comitetul ar trebui să poată acorda aceste aprobări direct instituțiilor sau entităților, fără a fi nevoit să solicite autorităților naționale de rezoluție să exercite această competență.

- (8) Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului²⁹, Regulamentul (UE) 2019/877 al Parlamentului European și al Consiliului³⁰ și Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului³¹ au pus în aplicare în dreptul Uniunii „lista internațională a termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC)” publicată de Consiliul pentru Stabilitate Financiară la 9 noiembrie 2015 (denumită în continuare „standardul TLAC”) pentru băncile de importanță sistemică globală, denumite în dreptul Uniunii instituții de importanță sistemică globală (G-SII). Regulamentul (UE) 2019/877 și Directiva (UE) 2019/879 au modificat, de asemenea, MREL prevăzută în Directiva 2014/59/UE și în Regulamentul (UE) nr. 806/2014. Este necesar să se alinieze dispozițiile din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 privind MREL la punerea în aplicare a standardului TLAC pentru G-SII în ceea ce privește anumite datorii care ar putea fi utilizate pentru a îndeplini partea din MREL care ar trebui să fie îndeplinită cu fonduri proprii și alte datorii subordonate. În special, datoriile de rang egal cu anumite datorii excluse ar trebui să fie incluse în fondurile proprii și în instrumentele eligibile subordonate ale entităților de rezoluție în cazul în care quantumul acestor datorii excluse din bilanțul entității de rezoluție nu depășește 5 % din quantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale entității de rezoluție și din această includere nu rezultă niciun risc legat de principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat.
- (9) Normele de stabilire a MREL se axează în principal pe stabilirea nivelului adecvat al MREL, presupunând că instrumentul de recapitalizare internă este strategia de

²⁸ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

²⁹ Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanțare stabilă netă, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărții, riscul de piață, expunerile față de contrapărți centrale, expunerile față de organisme de plasament colectiv, expunerile mari și cerințele referitoare la raportare și la publicarea informațiilor, și a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 150, 7.6.2019, p. 1).

³⁰ Regulamentul (UE) 2019/877 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții (JO L 150, 7.6.2019, p. 226).

³¹ Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE (JO L 150, 7.6.2019, p. 296).

rezoluție preferată. Cu toate acestea, Regulamentul (UE) nr. 806/2014 permite comitetului să utilizeze alte instrumente de rezoluție, și anume cele care se bazează pe transferul activității instituției aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau către o instituție-punte. Prin urmare, ar trebui să se precizeze că, în cazul în care planul de rezoluție prevede utilizarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte și ieșirea entității de rezoluție de pe piață, comitetul ar trebui să stabilească nivelul MREL pentru entitatea de rezoluție în cauză pe baza particularităților instrumentelor de rezoluție respective și a diferitelor nevoi de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pe care le implică instrumentele respective.

- (10) În cazul entităților de rezoluție, nivelul MREL este suma dintre quantumul pierderilor așteptate în cadrul procedurii de rezoluție și quantumul aferent recapitalizării care îi permite entității de rezoluție să îndeplinească în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare activitățile pentru o perioadă corespunzătoare. Anumite strategii de rezoluție preferate implică transferul de active, drepturi și pasive către un beneficiar și ieșirea de pe piață, în special instrumentul de vânzare a activității. În aceste cazuri, obiectivele urmărite de componenta de recapitalizare ar putea să nu se aplice în aceeași măsură ca în cazul unei strategii de recapitalizare internă în regim bancar deschis, deoarece comitetul nu va trebui să se asigure că entitatea de rezoluție restabilește conformitatea cu cerințele sale de fonduri proprii după adoptarea măsurii de rezoluție. Cu toate acestea, în astfel de cazuri, se preconizează că pierderile vor depăși cerințele de fonduri proprii ale entității de rezoluție. Prin urmare, este oportun să se prevadă că nivelul MREL al respectivelor entități de rezoluție continuă să includă un quantum al recapitalizării care este ajustat în mod proporțional cu strategia de rezoluție.
- (11) În cazul în care strategia de rezoluție prevede utilizarea altor instrumente de rezoluție decât recapitalizarea internă, nevoile de recapitalizare ale entității în cauză vor fi, în general, mai mici după rezoluție decât în cazul recapitalizării interne în regim bancar deschis. În această situație, în calibrarea MREL ar trebui să se țină seama de acest aspect atunci când se estimează cerința de recapitalizare. Prin urmare, atunci când ajustează nivelul MREL în cazul entităților de rezoluție al căror plan de rezoluție prevede instrumentul de vânzare a activității sau instrumentul instituției-punte și ieșirea de pe piață, comitetul ar trebui să țină seama de caracteristicile acestor instrumente, inclusiv de perimetrul preconizat al transferului către cumpărătorul privat sau către instituția-punte, de tipurile de instrumente care urmează să fie transferate, de valoarea preconizată și de tranzacționabilitatea instrumentelor respective, precum și de concepția strategiei de rezoluție preferate, inclusiv de utilizarea complementară a instrumentului de separare a activelor. Întrucât autoritatea de rezoluție trebuie să decidă de la caz la caz cu privire la orice posibilă utilizare în cadrul procedurii de rezoluție a fondurilor provenite de la schema de garantare a depozitelor și întrucât o astfel de decizie nu poate fi asumată cu certitudine *ex ante*, comitetul nu ar trebui să ia în considerare contribuția potențială a schemei de garantare a depozitelor în cadrul procedurii de rezoluție atunci când calibrează nivelul MREL.
- (12) Este necesar să se asigure stimulente egale pentru a constitui niveluri suficiente de MREL pentru instituțiile și entitățile care ar face obiectul unor strategii de transfer atât în cadrul rezoluției, cât și în afara acesteia. Prin urmare, stabilirea nivelului MREL în cazul instituțiilor și entităților care pot face obiectul unor măsuri în contextul procedurilor naționale de insolvență în temeiul articolului 11 alineatul (5) din

Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului³² ar trebui să respecte aceleași norme ca și cele aplicabile stabilirii MREL în cazul entităților de rezoluție a căror strategie de rezoluție preferată prevede vânzarea activității sau transferul către o instituție-punte, ceea ce duce la ieșirea sa de pe piață.

- (13) În temeiul articolului 4 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului³³, BCE are competența de a îndeplini atribuții de supraveghere în ceea ce privește intervenția timpurie. Este necesar să se reducă riscurile care decurg din transpunerea divergentă în legislațiile naționale a măsurilor de intervenție timpurie prevăzute în Directiva 2014/59/UE și să se faciliteze aplicarea eficace și consecventă de către BCE a competențelor sale de a lua măsuri de intervenție timpurie. Aceste măsuri de intervenție timpurie au fost create pentru a permite autorităților competente să remedieze deteriorarea situației financiare și economice a unei instituții sau entități și să reducă, în măsura posibilului, riscul și impactul unei rezoluții eventuale. Cu toate acestea, din cauza lipsei de certitudine în ceea ce privește indicatorii de declanșare pentru aplicarea acestor măsuri de intervenție timpurie și a suprapunerilor parțiale cu măsurile de supraveghere, măsurile de intervenție timpurie au fost rareori utilizate. Prin urmare, dispozițiile Directivei 2014/59/UE privind măsurile de intervenție timpurie ar trebui să se reflecte în Regulamentul (UE) nr. 806/2014, asigurând astfel un instrument juridic unic și direct aplicabil pentru BCE, iar condițiile de aplicare a acestor măsuri de intervenție timpurie ar trebui să fie simplificate și precizate mai în detaliu. Pentru a elimina incertitudinile cu privire la condițiile și calendarul de demitere a organului de conducere și de numire a administratorilor temporari, măsurile respective ar trebui să fie identificate în mod explicit ca măsuri de intervenție timpurie, iar aplicarea lor ar trebui să facă obiectul aceluși indicatori de declanșare. În același timp, BCE ar trebui să aibă obligația de a selecta măsurile corespunzătoare pentru a aborda o situație specifică, în conformitate cu principiul proporționalității. Pentru a permite BCE să ia în considerare riscurile reputaționale sau riscurile legate de spălarea banilor sau de tehnologia informației și comunicațiilor, BCE ar trebui să evalueze condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie nu numai pe baza unor indicatori cantitativi, care includ cerințele de capital sau de lichiditate, nivelul de îndatorare, creditele neperformante sau concentrarea expunerilor, ci și pe baza unor indicatori de declanșare calitativi.
- (14) Este necesar să se asigure faptul că comitetul este în măsură să se pregătească pentru o rezoluție eventuală a unei instituții sau entități. Prin urmare, BCE sau autoritatea națională competentă relevantă ar trebui să informeze comitetul cu privire la deteriorarea situației financiare a unei instituții sau entități suficient de devreme, iar comitetul ar trebui să aibă competențele necesare pentru punerea în aplicare a măsurilor pregătitoare. Este important de menționat că, pentru a permite comitetului să reacționeze cât mai rapid posibil la deteriorarea situației unei instituții sau a unei entități, aplicarea prealabilă a măsurilor de intervenție timpurie nu ar trebui să fie o condiție pentru luarea de măsuri de către comitet pentru scoaterea pe piață a instituției sau a entității sau pentru solicitarea de către comitet de informații în vederea actualizării planului de rezoluție și a pregătirii evaluării. Pentru a asigura o reacție

³² Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

³³ Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudentială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

consecventă, coordonată, eficace și promptă la deteriorarea situației financiare a unei instituții sau a unei entități și pentru a se pregăti în mod corespunzător pentru o rezoluție eventuală, este necesar să se consolideze interacțiunea și coordonarea între BCE, autoritățile naționale competente și comitet. De îndată ce o instituție sau o entitate îndeplinește condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie, BCE, autoritățile naționale competente și comitetul ar trebui să își intensifice schimburile de informații, inclusiv de informații provizorii, și să monitorizeze în comun situația financiară a instituției sau a entității.

- (15) Este necesar să se asigure luarea de măsuri prompte și coordonarea timpurie între comitet și BCE sau autoritatea națională competentă relevantă în ceea ce privește grupurile transfrontaliere mai puțin semnificative, atunci când o instituție sau o entitate este încă în activitate, dar există un risc semnificativ ca instituția sau entitatea să intre în dificultate. Prin urmare, BCE sau autoritatea națională competentă relevantă ar trebui să notifice acest risc comitetului cât mai curând posibil. Notificarea respectivă ar trebui să conțină motivele evaluării BCE sau a autorității naționale competente relevante și o prezentare generală a măsurilor alternative ale sectorului privat, a acțiunilor de supraveghere sau a măsurilor de intervenție timpurie care sunt disponibile pentru a preveni intrarea în dificultate a instituției sau a entității într-un interval de timp rezonabil. O astfel de notificare timpurie nu ar trebui să aducă atingere procedurilor de stabilire a îndeplinirii condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție. Notificarea prealabilă de către BCE sau de către autoritatea națională competentă relevantă către comitet a unui risc semnificativ ca o instituție sau o entitate să intre în dificultate sau să fie susceptibilă de a intra în dificultate nu ar trebui să fie o condiție pentru a stabili ulterior că o instituție sau o entitate este efectiv în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate. În plus, în cazul în care, într-o etapă ulterioară, instituția sau entitatea este evaluată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și dacă nu există soluții alternative pentru a preveni intrarea în dificultate într-un interval de timp rezonabil, comitetul trebuie să ia o decizie cu privire la luarea unei măsuri de rezoluție. În acest caz, promptitudinea deciziei de a aplica o măsură de rezoluție unei instituții sau entități poate fi fundamentală pentru punerea în aplicare cu succes a strategiei de rezoluție, în special deoarece o intervenție timpurie în cadrul instituției sau al entității poate contribui la asigurarea unor niveluri suficiente de capacitate de absorbție a pierderilor și de lichiditate pentru a pune în aplicare strategia respectivă. Prin urmare, este oportun să se permită comitetului să evalueze, în strânsă cooperare cu BCE sau cu autoritatea națională competentă relevantă, ce constituie un interval de timp rezonabil pentru punerea în aplicare a unor măsuri alternative care să evite intrarea în dificultate a instituției sau a entității. Pentru a asigura un rezultat în timp util și pentru a permite comitetului să se pregătească în mod corespunzător pentru rezoluția potențială a instituției sau a entității, comitetul și BCE sau autoritatea națională competentă relevantă ar trebui să se reunească periodic, iar comitetul ar trebui să decidă cu privire la frecvența reuniunilor respective, ținând seama de circumstanțele cazului.
- (16) Pentru a acoperi încălcările semnificative ale cerințelor prudențiale, este necesar să se precizeze mai în detaliu condițiile pentru a stabili dacă întreprinderile-mamă, inclusiv societățile holding, sunt în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate. O încălcare a acestor cerințe de către o întreprindere-mamă ar trebui să fie semnificativă atunci când tipul și amploarea încălcării sunt comparabile cu o încălcare care, dacă ar fi fost comisă de o instituție de credit, ar fi justificat retragerea autorizației de către autoritatea competentă în conformitate cu articolul 18 din Directiva 2013/36/UE.

- (17) Cadrul de rezoluție este menit să se aplice în mod potențial oricărei instituții sau entități, indiferent de dimensiunea și de modelul de afaceri al acesteia, în cazul în care instrumentele disponibile în temeiul dreptului intern nu sunt adecvate pentru a gestiona intrarea sa în dificultate. Pentru a asigura un astfel de rezultat, ar trebui să se specifice criteriile de aplicare a evaluării interesului public în cazul unei instituții sau a unei entități în curs de a intra în dificultate.
- (18) Evaluarea măsurii în care rezoluția unei instituții sau a unei entități este în interesul public ar trebui să reflecte considerentul că deponenții sunt mai bine protejați atunci când fondurile schemei de garantare a depozitelor sunt utilizate mai eficient, iar pierderile pentru fondurile respective sunt reduse la minimum. Prin urmare, în cadrul evaluării interesului public, ar trebui să se considere că obiectivul rezoluției de a proteja deponenții este mai bine realizat în cadrul procedurii de rezoluție dacă alegerea opțiunii insolvenței ar fi mai costisitoare pentru schema de garantare a depozitelor.
- (19) Evaluarea măsurii în care rezoluția unei instituții sau a unei entități este în interesul public ar trebui să reflecte, de asemenea, în măsura posibilului, diferența dintre, pe de o parte, finanțarea furnizată prin intermediul plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar (mecanisme de finanțare a rezoluției sau scheme de garantare a depozitelor) și, pe de altă parte, finanțarea furnizată de statele membre din banii contribuabililor. Finanțarea furnizată de statele membre prezintă un risc mai mare de hazard moral și un stimulent mai scăzut pentru disciplina pe piață. Prin urmare, atunci când evaluează obiectivul de a reduce la minimum dependența de sprijinul financiar public extraordinar, comitetul ar trebui să considere că finanțarea prin intermediul mecanismelor de finanțare a rezoluției sau al schemei de garantare a depozitelor este preferabilă finanțării prin intermediul unui volum egal de resurse din bugetul statelor membre.
- (20) Pentru a se asigura că obiectivele rezoluției sunt atinse în modul cel mai eficace, rezultatul evaluării interesului public ar trebui să fie negativ numai în cazul în care lichidarea instituției sau a entității în curs de a intra în dificultate în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar atinge obiectivele rezoluției într-un mod mai eficace și nu numai în aceeași măsură ca rezoluția.
- (21) Luând în considerare experiența dobândită în punerea în aplicare a Directivei 2014/59/UE, a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 și a Directivei 2014/49/UE, este necesar să se precizeze mai în detaliu condițiile în care pot fi acordate, în mod excepțional, măsuri de precauție care se califică drept sprijin financiar public extraordinar. Pentru a reduce la minimum denaturările concurenței care decurg din diferențele de natură ale schemelor de garantare a depozitelor din Uniune, intervențiile acestor scheme în contextul măsurilor preventive conforme cu cerințele prevăzute în Directiva 2014/49/UE care se califică drept sprijin financiar public extraordinar ar trebui să fie permise în mod excepțional în cazul în care instituția sau entitatea beneficiară nu îndeplinește niciuna dintre condițiile pentru a fi considerată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate. Ar trebui să se asigure că măsurile de precauție sunt luate suficient de devreme. BCE își întemeiază în prezent aprecierea conform căreia o instituție sau o entitate este solvabilă, în scopul recapitalizării preventive, pe o evaluare prospectivă pentru următoarele 12 luni a măsurii în care instituția sau entitatea poate respecta cerințele de fonduri proprii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau în Regulamentul (UE) 2019/2033 și cerința de fonduri proprii suplimentare prevăzută în Directiva 2013/36/UE sau în Directiva (UE) 2019/2034. Această practică ar trebui să fie prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 806/2014. În plus, măsurile de salvare a activelor depreciate, inclusiv

vehiculele de gestionare a activelor sau schemele de garantare a activelor, se pot dovedi eficace și eficiente în abordarea cauzelor posibilelor dificultăți financiare cu care se confruntă instituțiile și entitățile și în prevenirea intrării lor în dificultate și, prin urmare, ar putea constitui măsuri de precauție relevante. Prin urmare, ar trebui să se precizeze că astfel de măsuri de precauție pot lua forma unor măsuri privind activele depreciate.

- (22) Pentru a menține disciplina pe piață, a proteja fondurile publice și a evita denaturarea concurenței, măsurile de precauție ar trebui să rămână o excepție și să fie aplicate numai pentru a aborda perturbările grave ale pieței sau pentru a menține stabilitatea financiară. În plus, nu ar trebui să se recurgă la măsuri de precauție pentru a aborda pierderile suferite sau probabile. Instrumentul cel mai fiabil pentru identificarea pierderilor suferite sau susceptibile de a fi suferite este o evaluare a calității activelor efectuată de BCE, de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului³⁴, sau de autoritățile naționale competente. BCE și autoritățile naționale competente ar trebui să utilizeze această evaluare pentru a identifica pierderile suferite sau susceptibile de a fi suferite dacă evaluarea menționată poate fi efectuată într-un interval de timp rezonabil. În cazul în care acest lucru nu este posibil, BCE și autoritățile naționale competente ar trebui să identifice pierderile suferite sau susceptibile de a fi suferite în modul cel mai fiabil posibil în circumstanțele predominante, pe baza inspecțiilor la fața locului, după caz.
- (23) Recapitalizarea preventivă are scopul de a sprijini instituțiile și entitățile viabile identificate ca fiind susceptibile să se confrunte cu dificultăți temporare în viitorul apropiat și de a preveni continuarea deteriorării situației acestora. Pentru a evita acordarea de subvenții publice întreprinderilor care sunt deja neprofitabile în momentul acordării sprijinului, măsurile de precauție acordate sub forma achiziționării de instrumente de fonduri proprii sau de alte instrumente de capital sau prin măsuri privind activele depreciate nu ar trebui să depășească suma necesară pentru a acoperi deficitele de capital identificate în scenariul nefavorabil al unei simulări de criză sau al unui exercițiu echivalent. Pentru a se asigura că finanțarea publică este în cele din urmă întreruptă, aceste măsuri de precauție ar trebui, de asemenea, să fie limitate în timp și să conțină un calendar clar pentru încetarea lor (strategie de ieșire). Instrumentele perpetue, inclusiv fondurile proprii de nivel 1 de bază, ar trebui să fie utilizate numai în circumstanțe excepționale și să facă obiectul anumitor limite cantitative, deoarece, prin natura lor, nu sunt adecvate pentru respectarea condiției privind caracterul temporar.
- (24) Măsurile de precauție ar trebui să se limiteze la suma de care instituția sau entitatea ar avea nevoie pentru a-și menține solvabilitatea în cazul unui scenariu nefavorabil, astfel cum este stabilit în cadrul unei simulări de criză sau al unui exercițiu echivalent. În cazul măsurilor de precauție sub formă de măsuri privind activele depreciate, instituția sau entitatea beneficiară ar trebui să poată utiliza suma respectivă pentru a acoperi pierderile aferente activelor transferate sau în combinație cu o achiziție de instrumente de capital, cu condiția ca valoarea totală a deficitului identificat să nu fie depășită. De asemenea, este necesar să se asigure că aceste măsuri de precauție sub formă de măsuri

³⁴ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

privind activele depreciate respectă normele existente privind ajutoarele de stat și cele mai bune practici, că restabilesc viabilitatea pe termen lung a instituției sau a entității, că ajutorul de stat este limitat la minimumul necesar și că se evită denaturarea concurenței. Din aceste motive, în cazul măsurilor de precauție sub formă de măsuri privind activele depreciate, autoritățile în cauză ar trebui să țină seama de orientările specifice, inclusiv de modelul pentru SAI³⁵ și de Comunicarea privind abordarea problemei creditelor neperformante³⁶. Aceste măsuri de precauție sub formă de măsuri privind activele depreciate ar trebui, de asemenea, să fie întotdeauna supuse condiției imperative privind caracterul temporar. Se estimează că garanțiile publice acordate pentru o anumită perioadă de timp în legătură cu activele depreciate ale instituției sau ale entității în cauză vor asigura o mai bună respectare a condiției privind caracterul temporar decât transferurile de astfel de active către o entitate care beneficiază de sprijin public. Pentru a se asigura ieșirea de pe piață a instituțiilor și entităților care se dovedesc a nu fi viabile, în pofida sprijinului primit, este necesar să se prevadă că nerespectarea de către instituția sau entitatea în cauză a condițiilor măsurilor de sprijin precizate la momentul acordării acestor măsuri va avea drept rezultat faptul că instituția sau entitatea în cauză va fi considerată în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate.

- (25) Este important să se asigure măsuri de rezoluție rapide și în timp util din partea comitetului atunci când aceste măsuri implică acordarea unui ajutor de stat sau a unui ajutor din partea fondului. Prin urmare, este necesar să se permită comitetului să adopte schema de rezoluție în cauză înainte ca Comisia să evalueze dacă un astfel de ajutor este compatibil cu piața internă. Cu toate acestea, pentru a asigura buna funcționare a pieței interne într-un astfel de scenariu, schemele de rezoluție care implică acordarea de ajutoare de stat sau de ajutoare din partea fondului ar trebui, în fine, să facă în continuare obiectul aprobării de către Comisie a acestor ajutoare. Pentru a permite Comisiei să evalueze cât mai curând posibil dacă ajutorul din partea fondului este compatibil cu piața unică și pentru a asigura buna circulație a informațiilor, este, de asemenea, necesar să se stabilească faptul că comitetul și Comisia ar trebui să comunice prompt toate informațiile necesare cu privire la posibila utilizare a ajutorului din partea fondului și să se prevadă norme specifice cu privire la momentul și tipul de informații pe care comitetul ar trebui să le furnizeze Comisiei pentru a contribui la evaluarea de către Comisie a compatibilității ajutorului din partea fondului.
- (26) Procedura care reglementează declanșarea procedurii de rezoluție și procedura care reglementează decizia de aplicare a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie sunt similare. Prin urmare, este oportun să se alinieze sarcinile comitetului și, respectiv, fie ale BCE, fie ale autorității naționale competente, după caz, atunci când, pe de o parte, acestea evaluează dacă sunt îndeplinite condițiile de aplicare a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie și, pe de altă parte, atunci când evaluează condițiile de adoptare a unei scheme de rezoluție.
- (27) Este posibil ca măsura de rezoluție să fie aplicată unei entități de rezoluție care se află la conducerea unui grup de rezoluție, în timp ce competențele de reducere a valorii contabile și de conversie trebuie aplicate unei alte entități din același grup. Interdependențele dintre aceste entități, inclusiv existența unor cerințe de capital consolidat care trebuie restabilite și necesitatea de a activa mecanismele de pierdere în

³⁵ COM(2018) 133 final.

³⁶ COM(2020) 822 final.

amonte și de capital în aval, pot îngreuna evaluarea necesităților de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pentru fiecare entitate în parte și, astfel, stabilirea sumelor necesare care trebuie reduse și convertite pentru fiecare entitate. Prin urmare, ar trebui să se precizeze procedura de aplicare a competenței de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile în aceste situații, comitetul trebuind să ia în considerare aceste interdependențe. În acest scop, în cazul în care o entitate îndeplinește condițiile pentru aplicarea competenței de reducere a valorii contabile și de conversie și o altă entitate din cadrul aceluiași grup îndeplinește în același timp condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, comitetul ar trebui să adopte o schemă de rezoluție care să acopere ambele entități.

- (28) Pentru a spori securitatea juridică și având în vedere relevanța potențială a datoriilor care ar putea rezulta din evenimente incerte viitoare, inclusiv rezultatul litigiilor pendinte la momentul rezoluției, este necesar să se stabilească tratamentul de care ar trebui să beneficieze datoriile respective pentru aplicarea instrumentului de recapitalizare internă. Principiile directoare în această privință ar trebui să fie cele prevăzute în normele contabile, în special în normele contabile stabilite în Standardul Internațional de Contabilitate 37, astfel cum a fost adoptat prin Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 al Comisiei³⁷. Pe această bază, autoritățile de rezoluție ar trebui să facă o distincție între provizioane și datorii contingente. Provizioanele sunt datorii care se referă la o ieșire probabilă de fonduri și care pot fi estimate în mod fiabil. Datoriile contingente nu sunt recunoscute ca datorii contabile deoarece se referă la o obligație care nu poate fi considerată probabilă la momentul estimării sau care nu poate fi estimată în mod fiabil.
- (29) Întrucât provizioanele sunt datorii contabile, ar trebui să se precizeze că aceste provizioane trebuie tratate în același mod ca și alte datorii. Aceste provizioane ar trebui să poată face obiectul recapitalizării interne, cu excepția cazului în care îndeplinesc unul dintre criteriile specifice pentru a fi excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă. Având în vedere relevanța potențială a acestor provizioane în cadrul procedurii de rezoluție și pentru a asigura certitudinea în demersul de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă, ar trebui să se precizeze că provizioanele fac parte din datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne și că, prin urmare, instrumentul de recapitalizare internă se aplică în cazul acestora.
- (30) În conformitate cu principiile contabile, datoriile contingente nu pot fi recunoscute ca datorii și, prin urmare, nu ar trebui să poată face obiectul recapitalizării interne. Cu toate acestea, este necesar să se asigure că o datorie contingentă care ar rezulta dintr-un eveniment improbabil sau care nu poate fi estimată în mod fiabil la momentul rezoluției nu afectează eficacitatea strategiei de rezoluție și, în special, a instrumentului de recapitalizare internă. Pentru a atinge acest obiectiv, evaluatorul ar trebui, în cadrul evaluării efectuate în scopul rezoluției, să evalueze datoriile contingente care sunt incluse în bilanțul instituției sau al entității aflate în rezoluție și să cuantifice, cât mai bine posibil, valoarea potențială a acestor datorii. Pentru a se asigura că, după procesul de rezoluție, instituția sau entitatea poate menține o încredere suficientă a pieței pentru o perioadă de timp adecvată, evaluatorul ar trebui să țină seama de această valoare potențială atunci când stabilește cuantumul cu care

³⁷ Regulamentul (CE) nr. 1126/2008 al Comisiei din 3 noiembrie 2008 de adoptare a anumitor standarde internaționale de contabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 320, 29.11.2008, p. 1).

trebuie reduse sau convertite datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne pentru a restabili ratele fondurilor proprii ale instituției aflate în rezoluție. În special, autoritatea de rezoluție ar trebui să aplice competențele de conversie în cazul datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne în măsura în care acest lucru este necesar pentru a se asigura că recapitalizarea instituției aflate în rezoluție este suficientă pentru a acoperi pierderile potențiale care pot fi cauzate de o datorie care ar putea apărea ca urmare a unui eveniment improbabil. Atunci când evaluează cuantumul care urmează să fie redus sau convertit, autoritatea de rezoluție ar trebui să analizeze cu atenție impactul pierderii potențiale asupra instituției aflate în rezoluție, pe baza unei serii de factori, inclusiv probabilitatea ca evenimentul să se producă, intervalul de timp în care se poate produce și cuantumul datoriei contingente.

- (31) În anumite circumstanțe, după ce Fondul unic de rezoluție a furnizat o contribuție de până la maximum 5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției sau ale entității comitetul poate utiliza surse suplimentare de finanțare pentru a-și sprijini în continuare măsurile de rezoluție. Ar trebui să se precizeze mai clar circumstanțele în care Fondul unic de rezoluție poate oferi sprijin suplimentar atunci când toate datoriile cu un rang de prioritate inferior depozitelor care nu sunt excluse în mod obligatoriu sau discreționar de la recapitalizarea internă au fost reduse sau convertite integral.
- (32) Succesul rezoluției depinde de accesul în timp util al comitetului la informațiile relevante provenite de la instituțiile și entitățile care intră în sfera de responsabilitate a comitetului și de la instituțiile și autoritățile publice. În acest context, comitetul ar trebui să poată avea acces la informațiile de natură statistică pe care BCE le-a colectat în cadrul funcției sale de bancă centrală, pe lângă informațiile de care dispune BCE în calitate de supraveghetor în cadrul Regulamentului (UE) nr. 1024/2013. În temeiul Regulamentului (CE) nr. 2533/98 al Consiliului³⁸, comitetul ar trebui să asigure protecția fizică și logică a informațiilor statistice confidențiale și ar trebui să solicite autorizarea BCE pentru transmiterea ulterioară care poate fi necesară pentru executarea sarcinilor comitetului. Întrucât informațiile referitoare la numărul de clienți pentru care o instituție sau o entitate este singurul sau principalul partener bancar, deținute de mecanismele centralizate automatizate instituite în temeiul Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului³⁹, pot fi necesare pentru a efectua evaluarea interesului public, comitetul ar trebui să poată primi informațiile respective de la caz la caz. De asemenea, ar trebui să se precizeze momentul exact al accesului indirect la informații al comitetului. În special, atunci când informațiile relevante sunt puse la dispoziția unei instituții sau a unei autorități care are obligația de a coopera cu comitetul atunci când comitetul solicită informații, instituția sau autoritatea respectivă ar trebui să furnizeze aceste informații comitetului. În cazul în care, la momentul respectiv, informațiile nu sunt disponibile, indiferent de motivul acestei indisponibilități, comitetul ar trebui să poată obține informațiile respective de la persoana fizică sau juridică ce deține informațiile respective prin intermediul autorităților naționale de rezoluție sau direct, după ce a informat respectivele autorități

³⁸ Regulamentul (CE) nr. 2533/98 al Consiliului din 23 noiembrie 1998 privind colectarea informațiilor statistice de către Banca Centrală Europeană (JO L 318, 27.11.1998, p. 8).

³⁹ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

naționale de rezoluție. De asemenea, comitetul ar trebui să aibă posibilitatea de a preciza procedura și forma în care ar trebui să primească informații de la entitățile financiare pentru a se asigura că aceste informații sunt cele mai adecvate nevoilor sale, inclusiv camerele de date virtuale. În plus, pentru a asigura o cooperare cât mai extinsă cu toate entitățile susceptibile de a deține date relevante pentru comitet și necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care i-au fost conferite, precum și pentru a evita duplicarea cererilor adresate instituțiilor și entităților, instituțiile și autoritățile publice cu care comitetul ar trebui să aibă posibilitatea de a coopera, de a verifica disponibilitatea informațiilor și de a face schimb de informații ar trebui să includă membrii Sistemului European al Băncilor Centrale, SGD-urile relevante, Comitetul european pentru risc sistemic, autoritățile europene de supraveghere și Mecanismul european de stabilitate. În fine, pentru a asigura o intervenție în timp util a acordurilor financiare contractate pentru Fondul unic de rezoluție în caz de necesitate, comitetul ar trebui să informeze Comisia și BCE de îndată ce consideră că ar putea fi necesară activarea acestor acorduri financiare și să furnizeze Comisiei și BCE toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în ceea ce privește aceste acorduri financiare.

- (33) Articolul 86 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE prevede că procedura obișnuită de insolvență în ceea ce privește instituțiile și entitățile care intră în domeniul de aplicare al directivei respective nu trebuie să fie declanșată decât la inițiativa autorității de rezoluție și că decizia de aplicare a procedurii obișnuite de insolvență în cazul unei instituții sau al unei entități nu trebuie luată decât cu consimțământul autorității de rezoluție. Această dispoziție nu se reflectă în Regulamentul (UE) nr. 806/2014. În conformitate cu repartizarea sarcinilor prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 806/2014, autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să consulte comitetul înainte de a acționa în conformitate cu articolul 86 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE în cazul instituțiilor și entităților care se află sub responsabilitatea directă a comitetului.
- (34) Criteriile de selecție pentru funcția de vicepreședinte al comitetului sunt aceleași cu cele pentru selecția președintelui și a celorlalți membri cu normă întreagă ai comitetului. Prin urmare, este oportun să se acorde, de asemenea, vicepreședintelui comitetului aceleași drepturi de vot ca cele de care beneficiază președintele și membrii cu normă întreagă ai comitetului.
- (35) Pentru a asigura continuitatea instituțională și acumularea de expertiză instituțională, președintelui, vicepreședintelui și celorlalți membri cu normă întreagă ai comitetului ar trebui să li se permită să exercite două mandate consecutive în funcțiile lor. Prin urmare, mandatul acestora ar trebui să poată fi reînnoit pentru o perioadă de cinci ani, pe baza unei evaluări efectuate de către Comisie cu privire la modul în care și-au îndeplinit atribuțiile în timpul primului mandat.
- (36) Pentru a permite comitetului, în cadrul sesiunii plenare, să efectueze o evaluare preliminară a proiectului de buget preliminar înainte ca președintele să prezinte proiectul final, perioada în care președintele poate prezenta o propunere inițială de buget anual al comitetului ar trebui să fie prelungită.
- (37) După perioada inițială de constituire a Fondului unic de rezoluție menționată la articolul 69 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014, mijloacele sale financiare disponibile pot înregistra scăderi ușoare sub nivelul-țintă, în special ca urmare a creșterii depozitelor acoperite. Astfel, cuantumul contribuțiilor *ex ante* care ar putea fi solicitate în aceste împrejurări va fi probabil redus. Prin urmare, este posibil ca, în anumiți ani, cuantumul acestor contribuții *ex ante* să nu mai fie proporțional cu

costul colectării acestor contribuții. Prin urmare, comitetul ar trebui să poată amâna colectarea contribuțiilor *ex ante* cu un an sau mai mulți ani, până când suma care urmează să fie colectată ajunge la o sumă proporțională cu costul procesului de colectare, cu condiția ca o astfel de amânare să nu afecteze în mod semnificativ capacitatea comitetului de a utiliza Fondul unic de rezoluție.

- (38) Angajamentele de plată irevocabile reprezintă una dintre componentele mijloacelor financiare disponibile ale Fondului unic de rezoluție. Prin urmare, este necesar să se precizeze circumstanțele în care angajamentele de plată respective pot fi solicitate și procedura aplicabilă la încetarea angajamentelor în cazul în care o instituție sau o entitate încetează să mai fie supusă obligației de a plăti contribuții la Fondul unic de rezoluție. În plus, pentru a oferi mai multă transparență și certitudine în ceea ce privește partea angajamentelor de plată irevocabile din quantumul total al contribuțiilor *ex ante* care urmează să fie colectate, comitetul ar trebui să stabilească această parte anual, sub rezerva limitelor aplicabile.
- (39) Quantumul anual maxim al contribuțiilor *ex post* extraordinare la Fondul unic de rezoluție care pot fi solicitate este în prezent limitat la triplul quantumului contribuțiilor *ex ante*. După perioada inițială de constituire menționată la articolul 69 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 806/2014, aceste contribuții *ex ante* vor depinde, în alte circumstanțe decât utilizarea Fondului unic de rezoluție, numai de variațiile nivelului depozitelor acoperite și, prin urmare, este probabil ca acestea să devină modice. Stabilirea quantumului maxim al contribuțiilor *ex post* extraordinare pe baza contribuțiilor *ex ante* ar putea avea ca efect, în acest caz, limitarea drastică a posibilității ca Fondul unic de rezoluție să colecteze contribuțiile *ex post*, reducând astfel capacitatea sa de acțiune. Pentru a evita un astfel de rezultat, ar trebui stabilită o limită diferită, iar quantumul maxim al contribuțiilor *ex post* extraordinare care pot fi solicitate ar trebui stabilit la de trei ori o optime din nivelul-țintă al fondului.
- (40) Fondul unic de rezoluție poate fi utilizat pentru a sprijini aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte, în virtutea căruia un set de active, drepturi și pasive ale instituției aflate în rezoluție sunt transferate unui beneficiar. În acest caz, comitetul poate avea o creanță împotriva instituției sau entității reziduale în cadrul lichidării sale ulterioare prin procedura obișnuită de insolvență. Acest lucru poate surveni în cazul în care Fondul unic de rezoluție este utilizat în legătură cu pierderile pe care creditorii le-ar fi suportat în mod normal, inclusiv sub forma unor garanții pentru active și pasive sau a acoperirii diferenței dintre activele și pasivele transferate. Pentru a se asigura că acționarii și creditorii rămași în instituția sau entitatea reziduală absorb efectiv pierderile instituției aflate în rezoluție și pentru a îmbunătăți posibilitatea de rambursare în caz de insolvență către comitet, creanțele comitetului față de instituția sau entitatea reziduală, precum și creanțele care decurg din cheltuielile rezonabile suportate în mod corespunzător de comitet ar trebui să beneficieze de același rang de prioritate în caz de insolvență ca și cel al creanțelor mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției din fiecare stat membru participant, care ar trebui să fie superior rangului de prioritate al depozitelor și al schemelor de garantare a depozitelor. Întrucât compensațiile plătite acționarilor și creditorilor din Fondul unic de rezoluție ca urmare a încălcării principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat au scopul de a compensa rezultatele măsurilor de rezoluție, compensațiile respective nu ar trebui să dea naștere unor creanțe ale comitetului.
- (41) Întrucât unele dintre dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 806/2014 privind rolul pe care îl pot avea schemele de garantare a depozitelor în cadrul procedurii de rezoluție

sunt similare cu cele ale Directivei 2014/59/UE, modificările aduse dispozițiilor respective din Directiva 2014/59/UE prin [OP: a se introduce numărul directivei de modificare a Directivei 2014/59/UE] ar trebui să se reflecte în Regulamentul (UE) nr. 806/2014.

- (42) Transparența este esențială pentru asigurarea integrității pieței, a disciplinei pe piață și a protecției investitorilor. Pentru a se asigura că comitetul este în măsură să încurajeze eforturile de creștere a transparenței și să participe la acestea, comitetul ar trebui să fie autorizat să divulge informațiile care rezultă din propriile analize, evaluări și constatări, inclusiv din evaluările posibilităților de soluționare, atunci când această divulgare nu ar aduce atingere protecției interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară sau economică și atunci când un interes public superior justifică divulgarea.
- (43) Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 806/2014 ar trebui modificat în consecință.
- (44) Pentru a se asigura consecvența, modificările aduse Regulamentului (UE) nr. 806/2014 care sunt similare cu modificările aduse Directivei 2014/59/UE prin ... [OP: a se introduce numărul directivei de modificare a Directivei 2014/59/UE] ar trebui să se aplice de la aceeași dată ca data de transpunere a ... [OP: a se introduce numărul directivei de modificare a Directivei 2014/59/UE], și anume ... [OP: a se introduce data = 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament de modificare]. Cu toate acestea, nu există niciun motiv pentru a întârzia aplicarea acestor modificări la Regulamentul (UE) nr. 806/2014 care se referă exclusiv la funcționarea mecanismului unic de rezoluție. Prin urmare, modificările respective ar trebui să se aplice de la ... [OP: a se introduce data = o lună de la data intrării în vigoare a prezentului regulament de modificare].
- (45) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume îmbunătățirea eficacității și a eficienței cadrului de redresare și rezoluție pentru instituții și entități, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre din cauza riscurilor pe care abordările naționale divergente le-ar putea implica pentru integritatea pieței unice, ci pot fi mai degrabă realizate mai bine la nivelul Uniunii, prin modificarea normelor care sunt deja stabilite la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Modificări aduse Regulamentului (UE) nr. 806/2014

Regulamentul (UE) nr. 806/2014 se modifică după cum urmează:

- (1) Articolul 3 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

- (a) punctul 24a se înlocuiește cu următorul text:

„24a. «entitate de rezoluție» înseamnă o persoană juridică stabilită într-un stat membru participant, pe care, în conformitate cu articolul 8 din prezentul regulament, comitetul sau autoritatea națională de rezoluție a identificat-o ca o entitate în privința căreia planul de rezoluție prevede măsuri de rezoluție;”;

(b) se introduc următoarele puncte 24d și 24e:

„24d. «G-SII din afara UE» înseamnă o G-SII din afara UE, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 134 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

24e. «entitate G-SII» înseamnă o entitate G-SII, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 136 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”;

(c) punctul 49 se înlocuiește cu următorul text:

„49. «datorii care pot face obiectul recapitalizării interne» înseamnă datoriile, inclusiv acele datorii care dau naștere unor provizioane contabile, și instrumentele de capital care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, aparținând unei entități menționate la articolul 2, și care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 27 alineatul (3);”

(2) La articolul 4 se introduce următorul alineat (1a):

„(1a) Statele membre informează comitetul cât mai curând posibil cu privire la cererea lor de a iniția o cooperare strânsă cu BCE în temeiul articolului 7 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013.

În urma notificării efectuate în temeiul articolului 7 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 și înainte de stabilirea unei cooperări strânse, statele membre furnizează toate informațiile cu privire la entitățile și grupurile stabilite pe teritoriul lor pe care comitetul le poate solicita pentru a se pregăti pentru atribuțiile care îi sunt conferite prin prezentul regulament și prin acord.”

(3) Articolul 7 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3) al patrulea paragraf, prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Atunci când îndeplinesc sarcinile menționate la prezentul alineat, autoritățile naționale de rezoluție aplică dispozițiile relevante ale prezentului regulament. Orice trimiteri la comitet de la articolul 5 alineatul (2), articolul 6 alineatul (5), articolul 8 alineatele (6), (8), (12) și (13), articolul 10 alineatele (1)-(10), articolul 10a, articolele 11-14, articolul 15 alineatele (1), (2) și (3), articolul 16, articolul 18 alineatele (1), (1a), (2) și (6), articolul 20, articolul 21 alineatele (1)-(7), articolul 21 alineatul (8) al doilea paragraf, articolul 21 alineatele (9) și (10), articolul 22 alineatele (1), (3) și (6), articolele 23 și 24, articolul 25 alineatul (3), articolul 27 alineatele (1)-(15), articolul 27 alineatul (16) al doilea paragraf a doua teză, articolul 27 alineatul (16) al treilea paragraf, articolul 27 alineatul (16) al patrulea paragraf prima, a treia și a patra teză și articolul 32 se interpretează ca trimiteri la autoritățile naționale de rezoluție în ceea ce privește grupurile și entitățile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat.”;

(b) alineatul (5) se modifică după cum urmează:

(i) cuvintele „articolul 12 alineatul (2)” se înlocuiesc cu cuvintele „articolul 12 alineatul (3)”;

(ii) se adaugă paragraful următor:

„După intrarea în vigoare a notificării menționate la primul paragraf, statele membre participante pot decide ca responsabilitatea pentru

îndeplinirea atribuțiilor legate de entitățile și grupurile stabilite pe teritoriul lor, altele decât cele menționate la alineatul (2), să fie redată autorităților naționale de rezoluție, caz în care primul paragraf nu se mai aplică. Statele membre care intenționează să recurgă la această opțiune notifică comitetul și Comisia în acest sens. Notificarea respectivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.”

(4) Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Comitetul poate solicita autorităților naționale de rezoluție să exercite competențele menționate la articolul 10 alineatul (8) din Directiva 2014/59/UE. Autoritățile naționale de rezoluție execută instrucțiunile primite din partea comitetului în conformitate cu articolul 29 din prezentul regulament.”;

(b) la alineatul (10) se adaugă următorul paragraf:

„Identificarea măsurilor care trebuie luate în ceea ce privește filialele menționate la primul paragraf litera (b) care nu sunt entități de rezoluție poate face obiectul unei abordări simplificate a comitetului dacă abordarea respectivă nu ar afecta negativ posibilitatea de soluționare a grupului, ținând seama de dimensiunea filialei, de profilul său de risc, de absența funcțiilor critice și de strategia de rezoluție a grupului.”;

(c) se adaugă următorul alineat (14):

„(14) Comitetul nu adoptă planuri de rezoluție pentru entitățile și grupurile menționate la alineatul (1) în cazul în care se aplică articolul 22 alineatul (5) sau în cazul în care entitatea sau grupul este lichidat în conformitate cu dreptul intern aplicabil în temeiul articolului 32b din Directiva 2014/59/UE.”

(5) Articolul 10 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (4) al patrulea paragraf, cuvintele „primul paragraf” se înlocuiesc cu cuvintele „al treilea paragraf”;

(b) la alineatul (7), cuvintele „pe care îl adresează instituției sau întreprinderii-mamă” se înlocuiesc cu cuvintele „pe care îl adresează entității sau întreprinderii-mamă”, iar cuvintele „impactul asupra modelului economic al instituției” se înlocuiesc cu cuvintele „impactul asupra modelului economic al entității sau al grupului”;

(c) alineatul (10) se modifică după cum urmează:

(i) la al doilea paragraf, cuvântul „instituție” se înlocuiește cu cuvintele „entitatea în cauză”;

(ii) la al treilea paragraf, cuvântul „instituției” se înlocuiește cu cuvântul „entității”;

(iii) se adaugă paragraful următor:

„În cazul în care măsurile propuse de entitatea în cauză reduc sau elimină în mod eficace obstacolele din calea posibilității de soluționare, comitetul ia o decizie, după consultarea BCE sau a autorității naționale competente relevante și, după caz, a autorității macroprudențiale desemnate. Decizia respectivă indică faptul că măsurile propuse reduc sau elimină în mod eficace obstacolele din calea posibilităților de soluționare și solicită

autorităților naționale de rezoluție să impună instituției, întreprinderii-mamă sau oricărei filiale a grupului în cauză să pună în aplicare măsurile propuse.”

(6) Articolul 10a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care o entitate se află în situația în care respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de fiecare dintre cerințele menționate la articolul 141a alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2013/36/UE, însă nu respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de cerințele menționate la articolele 12d și 12e din prezentul regulament, atunci când sunt calculate în conformitate cu articolul 12a alineatul (2) litera (a) din prezentul regulament, comitetul are competența, în conformitate cu alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, de a solicita autorității naționale de rezoluție să interzică entității să distribuie mai mult decât suma maxim distribuibilă aferentă cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile („M-MDA”), calculată în conformitate cu alineatul (4) de la prezentul articol, prin oricare dintre următoarele măsuri:”;

(b) se adaugă următorul alineat (7):

„(7) În cazul în care o entitate nu face obiectul cerinței amortizorului combinat pe aceeași bază ca și baza pe care trebuie să respecte cerințele menționate la articolele 12d și 12e, comitetul aplică alineatele (1)-(6) de la prezentul articol pe baza estimării cerinței amortizorului combinat calculate în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei*. Se aplică articolul 128 al patrulea paragraf din Directiva 2013/36/UE.

Comitetul include cerința estimată a amortizorului combinat menționată la primul paragraf în decizia de stabilire a cerințelor menționate la articolele 12d și 12e din prezentul regulament. Entitatea pune la dispoziția publicului cerința estimată a amortizorului combinat, împreună cu informațiile menționate la articolul 45i alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE.

* Regulamentul delegat (UE) 2021/1118 al Comisiei din 26 martie 2021 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează metodologia de utilizat de către autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului și cerința amortizorului combinat în privința entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul directivei menționate anterior (JO L 241, 8.7.2021, p. 1).”

(7) La articolul 12 se adaugă următorul alineat (8):

„(8) Comitetul este responsabil de acordarea aprobărilor menționate la articolul 77 alineatul (2) și la articolul 78a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 entităților menționate la alineatul (1) de la prezentul articol. Comitetul adresează decizia sa entității în cauză.”

(8) La articolul 12a, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Comitetul și autoritățile naționale de rezoluție se asigură că entitățile menționate la articolul 12 alineatele (1) și (3) îndeplinesc, în orice moment, cerințele de fonduri proprii și datorii eligibile, atunci când sunt impuse de comitet și în forma stabilită de comitet în conformitate cu prezentul articol și cu articolele 12b-12i.”

(9) Articolul 12c se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatele (4) și (5), cuvintele „care intră în categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „care sunt entități G-SII”;
- (b) la alineatul (7) teza introductivă, cuvintele „alineatul (3)” se înlocuiesc cu cuvintele „alineatul (4)”, iar cuvintele „entități din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entități G-SII”;
- (c) alineatul (8) se modifică după cum urmează:
 - (i) la primul paragraf, cuvintele „entități din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entități G-SII”;
 - (ii) la al doilea paragraf litera (c), cuvintele „entitate din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entitate G-SII”;
- (d) se adaugă următorul alineat (10):

„(10) Comitetul poate permite entităților de rezoluție să respecte cerințele menționate la alineatele (4), (5) și (7) utilizând fondurile proprii sau datoriile menționate la alineatele (1) și (3) atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) în cazul entităților care sunt entități G-SII sau entități de rezoluție supuse articolului 12d alineatul (4) sau (5), comitetul nu a redus cerința menționată la alineatul (4) de la prezentul articol, în temeiul primului paragraf de la alineatul respectiv;
- (b) datoriile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol care nu îndeplinesc condiția menționată la articolul 72b alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 respectă condițiile prevăzute la articolul 72b alineatul (4) literele (b)-(e) din regulamentul respectiv.”

(10) La articolul 12d alineatul (3) al optulea paragraf și alineatul (6) al optulea paragraf, cuvintele „funcțiilor economice critice” se înlocuiesc cu cuvintele „funcțiilor critice”.

(11) Se introduce următorul articol 12da:

„Articolul 12da

Stabilirea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile pentru strategiile de transfer care conduc la ieșirea de pe piață

(1) Atunci când aplică articolul 12d unei entități de rezoluție a cărei strategie de rezoluție preferată prevede în primul rând utilizarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte și ieșirea acesteia de pe piață, comitetul stabilește cuantumul recapitalizării prevăzut la articolul 12d alineatul (3) în mod proporțional, pe baza următoarelor criterii, după caz:

- (a) dimensiunea, modelul de afaceri, modelul de finanțare și profilul de risc ale entității de rezoluție, precum și profunzimea pieței pe care își desfășoară activitatea entitatea de rezoluție;

- (b) acțiunile, alte instrumente de proprietate, activele, drepturile sau pasivele care urmează să fie transferate unui beneficiar, astfel cum sunt identificate în planul de rezoluție, luând în considerare:
 - (i) liniile de activitate esențiale și funcțiile critice ale entității de rezoluție;
 - (ii) datoriile excluse de la recapitalizarea internă în temeiul articolului 27 alineatul (3);
 - (iii) mecanismele de siguranță menționate la articolele 73-80 din Directiva 2014/59/UE;
- (c) valoarea preconizată și tranzacționabilitatea acțiunilor, a altor instrumente de proprietate, a activelor, a drepturilor sau a pasivelor entității de rezoluție menționate la litera (b), ținând seama de:
 - (i) orice obstacole majore în calea posibilității de soluționare, identificate de autoritatea de rezoluție, care sunt direct legate de aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte;
 - (ii) pierderile rezultate din activele, drepturile sau pasivele rămase în instituția reziduală;
- (d) dacă strategia de rezoluție preferată are în vedere transferul acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de entitatea de rezoluție sau al tuturor activelor, drepturilor și pasivelor entității de rezoluție ori al unei părți din acestea;
- (e) dacă strategia de rezoluție preferată are în vedere aplicarea instrumentului de separare a activelor.

(2) În cazul în care planul de rezoluție prevede că entitatea urmează să fie lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau al altor proceduri naționale echivalente și are în vedere utilizarea schemei de garantare a depozitelor în temeiul articolului 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE, comitetul ține seama, de asemenea, de alineatul (1) de la prezentul articol atunci când efectuează evaluarea menționată la articolul 12d alineatul (2a) al doilea paragraf din prezentul regulament.

(3) Aplicarea alineatului (1) nu are ca rezultat un quantum mai mare decât quantumul care rezultă din aplicarea articolului 12d alineatul (3).”

(12) La articolul 12e alineatul (1), cuvintele „instituție din categoria G-SII sau care face parte dintr-o instituție din categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „entitate G-SII”.

(13) Articolul 12g se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În urma consultării autorităților competente, inclusiv a BCE, comitetul poate să decidă să aplice cerința prevăzută la prezentul articol în cazul unei entități menționate la articolul 2 litera (b) și al unei instituții financiare menționate la articolul 2 litera (c) care este o filială a unei entități de rezoluție, dar nu este ea însăși o entitate de rezoluție.”;

(ii) la al treilea paragraf, cuvintele „primul paragraf” se înlocuiesc cu cuvintele „primul și al doilea paragraf”;

(b) se adaugă următorul alineat (4):

„(4) În cazul în care, în conformitate cu strategia de rezoluție globală, filialele stabilite în Uniune sau o întreprindere-mamă din Uniune și instituțiile sale filiale nu sunt entități de rezoluție și membrii colegiului de rezoluție european, dacă a fost instituit în temeiul articolului 89 din Directiva 2014/59/UE, sunt de acord cu respectiva strategie, filialele stabilite în Uniune sau, pe bază consolidată, întreprinderea-mamă din Uniune trebuie să respecte cerința de la articolul 12a alineatul (1) prin emiterea instrumentelor menționate la alineatul (2) literele (a) și (b) de la prezentul articol către oricare dintre următoarele:

- (a) întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang stabilită într-o țară terță;
- (b) filialele respectivei întreprinderi-mamă de cel mai înalt rang care sunt stabilite în aceeași țară terță;
- (c) alte entități în condițiile prevăzute la alineatul (2) litera (a) punctul (i) și litera (b) punctul (ii) de la prezentul articol.”

(14) Articolul 12k se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) primul paragraf, prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Prin derogare de la articolul 12a alineatul (1), comitetul stabilește perioade de tranziție adecvate pentru ca entitățile să îndeplinească fie cerințele menționate la articolul 12f sau 12g, fie cerințele care rezultă din aplicarea articolului 12c alineatul (4), (5) sau (7), după caz.”;

(b) la alineatul (3) litera (a), cuvintele „comitetul sau autoritatea națională de rezoluție” se înlocuiesc cu cuvântul „comitetul”;

(c) la alineatul (4), cuvintele „în categoria G-SII” se înlocuiesc cu cuvintele „o G-SII sau o G-SII din afara UE”;

(d) la alineatele (5) și (6), cuvintele „comitetul și autoritățile naționale de rezoluție” se înlocuiesc cu cuvântul „comitetul”.

(15) Articolul 13 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 13

Măsuri de intervenție timpurie

(1) BCE poate aplica măsuri de intervenție timpurie în cazul în care o entitate menționată la articolul 7 alineatul (2) litera (a) îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:

(a) entitatea îndeplinește condițiile menționate la articolul 102 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 și se aplică oricare dintre următoarele:

(i) entitatea nu a luat măsurile de remediere solicitate de BCE, inclusiv măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, la articolul 16 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 sau la articolul 49 din Directiva (UE) 2019/2034;

(ii) BCE consideră că măsurile de remediere, altele decât măsurile de intervenție timpurie, sunt insuficiente pentru a soluționa problemele

cauzate, printre altele, de o deteriorare rapidă și semnificativă a situației financiare a entității;

- (b) entitatea încalcă sau este susceptibilă de a încălca, în perioada de 12 luni de la evaluarea realizată de către BCE, cerințele prevăzute la titlul II din Directiva 2014/65/UE, la articolele 3-7, articolele 14-17 sau articolele 24, 25 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 sau la articolul 12f sau 12g din prezentul regulament.

BCE poate stabili că este îndeplinită condiția menționată la primul paragraf litera (a) punctul (ii) fără să fi luat anterior alte măsuri de remediere, inclusiv exercitarea competențelor menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 16 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013.

(2) În sensul alineatului (1), măsurile de intervenție timpurie includ următoarele:

- (a) cerința ca organul de conducere al entității să întreprindă oricare dintre următoarele:
- (i) să pună în aplicare una sau mai multe dintre dispozițiile sau măsurile stabilite în planul de redresare;
 - (ii) să actualizeze planul de redresare în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE atunci când circumstanțele care au condus la intervenția timpurie diferă de prezumțiile prevăzute în planul inițial de redresare și să pună în aplicare una sau mai multe dintre dispozițiile sau măsurile stabilite în planul actualizat de redresare într-un anumit interval de timp;
- (b) cerința ca organul de conducere al entității să convoace o adunare a acționarilor entității sau, în cazul în care organul de conducere nu respectă această cerință, să convoace adunarea respectivă în mod direct, și în ambele cazuri să stabilească ordinea de zi și să solicite ca acționarii să analizeze posibilitatea adoptării anumitor decizii;
- (c) cerința ca organul de conducere al entității să elaboreze, în conformitate cu planul de redresare, după caz, un plan de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu totalitatea creditorilor entității;
- (d) cerința de a modifica structura juridică a instituției;
- (e) cerința de a demite sau de a înlocui conducerea superioară sau organul de conducere al entității, în ansamblul său, sau cu privire la persoanele componente, în conformitate cu articolul 13a;
- (f) numirea unuia sau a mai multor administratori temporari în cadrul entității, în conformitate cu articolul 13b.

(3) BCE alege măsurile adecvate de intervenție timpurie pe baza a ceea ce este proporțional cu obiectivele urmărite, ținând seama, printre alte informații relevante, de gravitatea încălcării sau a încălcării probabile și de rapiditatea deteriorării situației financiare a entității.

(4) Pentru fiecare dintre măsurile menționate la alineatul (2), BCE stabilește un termen care este adecvat pentru finalizarea măsurii respective și care permite BCE să evalueze eficacitatea acesteia.

(5) În cazul în care un grup cuprinde entități stabilite în state membre participante, precum și în state membre neparticipante, BCE reprezintă autoritățile naționale competente din statele membre participante, în scopul consultării și cooperării cu statele membre neparticipante, în conformitate cu articolul 30 din Directiva 2014/59/UE.

În cazul în care un grup cuprinde entități stabilite în state membre participante și filiale stabilite sau sucursale semnificative situate în state membre neparticipante, BCE comunică autorităților competente sau autorităților de rezoluție din statele membre neparticipante, după caz, toate deciziile sau măsurile menționate la articolele 13-13c care sunt relevante pentru grup.”

(16) Se introduc următoarele articole 13a, 13b și 13c:

„Articolul 13a

Înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere

În sensul articolului 13 alineatul (2) litera (e), noua conducere superioară sau noul organ de conducere ori membrii individuali ai acestor organe sunt numiți în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern și sunt supuși aprobării BCE.

Articolul 13b

Administratorul temporar

(1) În sensul articolului 13 alineatul (2) litera (f), BCE poate numi, în funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, orice administrator temporar care să îndeplinească oricare dintre următoarele:

- (a) să înlocuiască temporar organul de conducere al entității;
- (b) să colaboreze temporar cu organul de conducere al entității.

BCE precizează alegerea făcută în temeiul literei (a) sau (b) în momentul numirii administratorului temporar.

În sensul primului paragraf litera (b), BCE precizează de asemenea, în momentul numirii administratorului temporar, rolul, sarcinile și competențele respectivului administrator temporar, precum și eventualele cerințe pentru organul de conducere al entității, și anume de a se consulta cu administratorul temporar sau de a obține aprobarea acestuia înainte de a lua anumite decizii sau măsuri.

BCE face publică numirea oricărui administrator temporar, cu excepția cazului în care administratorul temporar nu deține competența de a reprezenta entitatea.

Orice administrator temporar îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 91 alineatele (1), (2) și (3) din Directiva 2013/36/UE. Evaluarea de către BCE a conformității administratorului temporar cu cerințele respective face parte integrantă din decizia de numire a administratorului temporar respectiv.

(2) În funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, BCE precizează competențele administratorului temporar în momentul numirii acestuia. Printre aceste competențe se pot număra toate sau unele dintre competențele deținute de organul de conducere al entității în conformitate cu statutul entității și cu dreptul intern, inclusiv competența de a exercita toate sau o parte din funcțiile administrative ale organului de conducere al entității. Competențele administratorului temporar în raport cu entitatea trebuie să fie în conformitate cu dreptul societăților aplicabil.

(3) BCE precizează, în momentul numirii administratorului temporar, rolul și funcțiile acestuia. Acest rol și aceste funcții pot include toate elementele următoare:

- (a) evaluarea poziției financiare a entității;
- (b) gestionarea activității sau a unei părți a activității entității în vederea menținerii sau restabilirii poziției financiare a acesteia;
- (c) adoptarea de măsuri în vederea restabilirii gestionării corecte și prudente a activității entității.

BCE precizează, în momentul numirii administratorului temporar, eventualele limite ale rolului și funcțiilor acestuia.

(4) BCE deține competența exclusivă de a numi și de a destitui orice administrator temporar. BCE poate destitui un administrator temporar în orice moment și din orice motiv. BCE poate modifica în orice moment mandatul administratorului temporar, sub rezerva prezentului articol.

(5) BCE poate solicita ca anumite acte ale unui administrator temporar să facă obiectul aprobării prealabile a BCE. BCE precizează orice astfel de cerințe în momentul numirii administratorului temporar sau în momentul oricărei modificări a condițiilor mandatului administratorului temporar.

În orice caz, administratorul temporar poate exercita competența de a convoca adunarea generală a acționarilor entității și de a stabili ordinea de zi a acestei adunări numai cu aprobarea prealabilă a BCE.

(6) La cererea BCE, administratorul temporar întocmește rapoarte privind poziția financiară a entității și măsurile întreprinse pe parcursul mandatului său, la intervale stabilite de BCE, precum și, în orice caz, la sfârșitul mandatului său.

(7) Administratorul temporar este numit pentru o perioadă de maximum un an. Această perioadă poate fi reînnoită în mod excepțional în cazul în care condițiile de numire a administratorului temporar continuă să fie îndeplinite. BCE stabilește aceste condiții și justifică orice reînnoire a mandatului administratorului temporar față de acționari.

(8) Sub rezerva prezentului articol, numirea unui administrator temporar nu aduce atingere drepturilor acționarilor prevăzute în dreptul Uniunii sau în dreptul societăților aplicabil la nivel național.

(9) Un administrator temporar numit în temeiul alineatelor (1)-(8) de la prezentul articol nu este considerat ca membru din umbră sau *de facto* al organului de conducere în temeiul dreptului intern.

Pregătirea rezoluției

(1) În cazul entităților și grupurilor menționate la articolul 7 alineatul (2), precum și al entităților și grupurilor menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 7 alineatul (5), atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea dispozițiilor respective, BCE sau autoritățile naționale competente notifică fără întârziere comitetului oricare dintre următoarele:

- (a) oricare dintre măsurile menționate la articolul 16 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 sau la articolul 104 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE pe care le impun unei entități sau unui grup;
- (b) în cazul în care activitatea de supraveghere arată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 13 alineatul (1) din prezentul regulament sau la articolul 27 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește o entitate sau un grup, evaluarea care atestă îndeplinirea condițiilor respective, indiferent de orice măsură de intervenție timpurie;
- (c) aplicarea oricăreia dintre măsurile de intervenție timpurie menționate la articolul 13 din prezentul regulament sau la articolul 27 din Directiva 2014/59/UE.

Comitetul transmite Comisiei notificarea pe care a primit-o în temeiul primului paragraf.

BCE sau autoritatea națională competentă relevantă monitorizează îndeaproape, în cooperare cu comitetul, situația entităților și a grupurilor menționate la primul paragraf și respectarea de către acestea a măsurilor menționate la primul paragraf litera (a), care vizează remedierea unei deteriorări a situației entităților și a grupurilor respective, precum și a măsurilor de intervenție timpurie menționate la primul paragraf litera (c).

(2) BCE sau autoritatea națională competentă relevantă informează comitetul cât mai curând posibil în cazul în care consideră că există un risc semnificativ ca una sau mai multe dintre situațiile menționate la articolul 18 alineatul (4) să se aplice în legătură cu o entitate menționată la articolul 7 alineatul (2) sau cu o entitate menționată la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 7 alineatul (5) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea dispozițiilor respective. Notificarea respectivă trebuie să conțină:

- (a) motivele notificării;
- (b) o prezentare generală a măsurilor care ar împiedica intrarea în dificultate a entității într-un interval de timp rezonabil, impactul preconizat al acestora asupra entității în ceea ce privește condițiile menționate la articolul 18 alineatul (4) și intervalul de timp preconizat pentru punerea în aplicare a măsurilor respective.

După primirea notificării menționate la primul paragraf, comitetul evaluează, în strânsă cooperare cu BCE sau cu autoritatea națională competentă relevantă, ce constituie un interval de timp rezonabil în scopul evaluării condiției menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (b), ținând seama de rapiditatea deteriorării condițiilor entității, de necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace strategia de rezoluție și de orice alte considerente relevante. Comitetul comunică această evaluare BCE sau autorității naționale competente relevante cât mai curând posibil.

În urma notificării menționate la primul paragraf, BCE sau autoritatea națională competentă relevantă și comitetul monitorizează, în strânsă cooperare, situația entității, punerea în aplicare a oricăror măsuri relevante în intervalul de timp preconizat și orice alte evoluții relevante. În acest scop, comitetul și BCE sau autoritatea națională competentă relevantă se reunesc periodic, cu o frecvență stabilită de comitet, ținând seama de circumstanțele cazului. BCE sau autoritatea națională competentă relevantă și comitetul își furnizează reciproc, fără întârziere, toate informațiile relevante.

Comitetul transmite Comisiei orice informație pe care a primit-o în temeiul primului paragraf.

(3) BCE sau autoritatea națională competentă relevantă furnizează comitetului toate informațiile solicitate de comitet care sunt necesare în toate scopurile următoare:

- (a) actualizarea planului de rezoluție și pregătirea rezoluției eventuale a unei entități menționate la articolul 7 alineatul (2) sau a unei entități menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 7 alineatul (5), în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea dispozițiilor respective;
- (b) efectuarea evaluării menționate la articolul 20 alineatele (1)-(15).

În cazul în care aceste informații nu sunt deja disponibile BCE sau autorităților naționale competente, comitetul, BCE și aceste autorități naționale competente cooperează și se coordonează pentru a obține informațiile respective. În acest scop, BCE și autoritățile naționale competente au competența de a solicita entității să furnizeze aceste informații, inclusiv prin inspecții la fața locului, și să furnizeze informațiile respective comitetului.

(4) Comitetul are competența de a scoate pe piață către cumpărătorii potențiali entitatea menționată la articolul 7 alineatul (2) sau entitatea menționată la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 7 alineatul (5) sau de a lua măsuri în vederea scoaterii pe piață a entității menționate, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea dispozițiilor respective, sau solicită entității să facă acest lucru, în următoarele scopuri:

- (a) pentru a pregăti rezoluția entității respective, sub rezerva condițiilor precizate la articolul 39 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE și a cerințelor privind secretul profesional stabilite la articolul 88 din prezentul regulament;
- (b) pentru a fundamenta evaluarea efectuată de către comitet cu privire la condiția menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (b) din prezentul regulament.

(5) În sensul alineatului (4), comitetul are competența:

- (a) de a solicita entității în cauză să instituie o platformă digitală în vederea schimbului de informații necesare pentru scoaterea pe piață a entității respective către cumpărători potențiali sau către consilieri și evaluatori angajați de comitet;
- (b) de a solicita autorității naționale de rezoluție relevante să elaboreze o schemă de rezoluție preliminară pentru entitatea în cauză.

(6) Constatarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 13 alineatul (1) din prezentul regulament sau la articolul 27 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE și adoptarea prealabilă a măsurilor de intervenție timpurie nu constituie condiții

necesare pentru ca comitetul să pregătească rezoluția entității sau să exercite competențele menționate la alineatele (4) și (5) de la prezentul articol.

(7) Comitetul informează fără întârziere Comisia, BCE, autoritățile naționale competente relevante și autoritățile naționale de rezoluție relevante cu privire la toate măsurile luate în temeiul alineatelor (4) și (5).

(8) BCE, autoritățile naționale competente, comitetul și autoritățile naționale de rezoluție relevante cooperează îndeaproape:

- (a) atunci când intenționează să ia măsurile menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (a), care vizează remedierea unei deteriorări a situației unei entități și a unui grup, precum și măsurile menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (c);
- (b) atunci când intenționează să întreprindă oricare dintre acțiunile menționate la alineatele (4) și (5);
- (c) pe parcursul punerii în aplicare a acțiunilor menționate la literele (a) și (b) de la prezentul paragraf.

BCE, autoritățile naționale competente, comitetul și autoritățile naționale de rezoluție relevante se asigură că măsurile și acțiunile respective sunt consecvente, coordonate și eficiente.”

(17) La articolul 14 alineatul (2), literele (c) și (d) se înlocuiesc cu următorul text:

„(c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar, în special atunci când acesta provine de la bugetul unui stat membru;

(d) protejarea deponenților, reducând în același timp la minimum pierderile pentru schemele de garantare a depozitelor, și protejarea investitorilor care intră sub incidența Directivei 97/9/CE;”.

(18) La articolul 16, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Comitetul ia o măsură de rezoluție în legătură cu o întreprindere-mamă menționată la articolul 2 litera (b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1).

În acest scop, se consideră că o întreprindere-mamă menționată la articolul 2 litera (b) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în oricare dintre următoarele situații:

- (a) întreprinderea-mamă îndeplinește una sau mai multe dintre condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (4) litera (b), (c) sau (d);
- (b) întreprinderea-mamă încalcă în mod semnificativ sau există elemente obiective care indică faptul că întreprinderea-mamă va încălca în mod semnificativ, în viitorul apropiat, cerințele aplicabile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau în dispozițiile de drept intern care transpun Directiva 2013/36/UE.”

(19) Articolul 18 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1), (1a), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Comitetul adoptă o schemă de rezoluție în temeiul alineatului (6) în raport cu entitățile menționate la articolul 7 alineatul (2) și în raport cu entitățile

menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 7 alineatul (5) dacă sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea acestor dispoziții, numai în cazul în care stabilește în sesiune executivă, în urma primirii unei comunicări în temeiul celui de al doilea paragraf sau din proprie inițiativă, că sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate;
- (b) având în vedere calendarul, necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace strategia de rezoluție și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a unei entități ar putea fi împiedicată, într-un interval de timp rezonabil, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv prin măsuri luate de către un SIP, prin măsuri de supraveghere, prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii ori conversia instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile menționate la articolul 21 alineatul (1), întreprinse în legătură cu entitatea respectivă;
- (c) măsura de rezoluție este necesară în interesul public în temeiul alineatului (5).

Evaluarea condiției menționate la primul paragraf litera (a) se efectuează de către BCE în cazul entităților menționate la articolul 7 alineatul (2) litera (a) sau de către autoritatea națională competentă relevantă în cazul entităților menționate la articolul 7 alineatul (2) litera (b), la articolul 7 alineatul (3) al doilea paragraf, la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 7 alineatul (5), după consultarea comitetului. Comitetul, în cadrul sesiunii sale executive, poate efectua această evaluare numai după ce a informat BCE sau autoritatea națională competentă relevantă cu privire la intenția sa de a efectua această evaluare și numai în cazul în care BCE sau autoritatea națională competentă relevantă, în termen de trei zile calendaristice de la primirea informațiilor respective, nu efectuează ea însăși evaluarea respectivă. BCE sau autoritatea națională competentă relevantă furnizează fără întârziere comitetului orice informație relevantă pe care comitetul o solicită pentru a-și fundamenta evaluarea, înainte sau după ce a fost informată de către comitet cu privire la intenția sa de a efectua evaluarea condiției menționate la primul paragraf litera (a).

În cazul în care în urma evaluării, BCE sau autoritatea națională competentă relevantă a stabilit că este îndeplinită condiția menționată la primul paragraf litera (a) cu privire la o entitate menționată la primul paragraf, BCE sau autoritatea națională competentă relevantă comunică fără întârziere evaluarea respectivă Comisiei și comitetului.

Evaluarea privind respectarea condiției menționate la primul paragraf litera (b) este realizată de comitet, în cadrul sesiunii sale executive și în strânsă cooperare cu BCE sau cu autoritatea națională competentă relevantă. BCE sau autoritatea națională competentă relevantă furnizează fără întârziere comitetului orice informație relevantă pe care comitetul o solicită pentru a-și fundamenta evaluarea. BCE sau autoritatea națională competentă relevantă poate, de asemenea, să informeze comitetul cu privire la concluzia sa că este îndeplinită condiția prevăzută la primul paragraf litera (b).

(1a) Comitetul poate adopta o schemă de rezoluție în conformitate cu alineatul (1) în legătură cu un organism central și cu toate instituțiile de credit afiliate în mod permanent care fac parte din același grup de rezoluție, atunci când organismul central și toate instituțiile de credit afiliate în mod permanent sau grupul de rezoluție cărui îi aparțin îndeplinesc în ansamblul lor condițiile prevăzute la alineatul (1) primul paragraf.

(2) Fără a aduce atingere situațiilor în care BCE decide să exercite în mod direct sarcinile de supraveghere vizând instituțiile de credit în temeiul articolului 6 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, în cazul primirii unei comunicări în temeiul alineatului (1) în raport cu o entitate sau un grup menționat la articolul 7 alineatul (3), comitetul comunică fără întârziere evaluarea sa menționată la alineatul (1) al patrulea paragraf BCE sau autorității naționale competente relevante.

(3) Adoptarea anterioară a unei măsuri în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, al articolului 27 din Directiva 2014/59/UE, al articolului 13 din prezentul regulament sau al articolului 104 din Directiva 2013/36/UE nu constituie o condiție pentru aplicarea unei măsuri de rezoluție.”;

(b) alineatul (4) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) este necesar un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care acest sprijin este acordat în una dintre formele menționate la articolul 18a alineatul (1);”;

(ii) al doilea și al treilea paragraf se elimină;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În sensul alineatului (1) litera (c), o măsură de rezoluție este considerată de interes public atunci când respectiva măsură de rezoluție este necesară pentru a realiza cel puțin unul dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 și este proporțională cu cel puțin unul dintre aceste obiective și atunci când lichidarea instituției conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției într-un mod mai eficace.

Atunci când efectuează evaluarea menționată la primul paragraf, comitetul, pe baza informațiilor de care dispune la momentul evaluării respective, ia în considerare și compară întregul sprijin financiar public extraordinar care se poate aștepta în mod rezonabil să fie acordat entității, atât în caz de rezoluție, cât și în cazul lichidării în conformitate cu dreptul intern aplicabil.”;

(d) la alineatul (7), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În termen de 24 de ore de la transmiterea de către comitet a schemei de rezoluție, Comisia o aprobă sau se opune acesteia fie în ceea ce privește aspectele discreționare ale schemei de rezoluție în cazurile care nu fac obiectul celui de al treilea paragraf de la prezentul alineat, fie în ceea ce privește propunerea de utilizare a ajutoarelor de stat sau a ajutoarelor din partea fondului care nu sunt considerate compatibile cu piața internă.”;

(e) se adaugă următorul alineat (11):

„(11) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (1) literele (a) și (b), comitetul poate solicita autorităților naționale de rezoluție să exercite competențele prevăzute în dreptul intern de transpunere a articolului 33a din Directiva 2014/59/UE, în conformitate cu condițiile prevăzute în dreptul intern. Autoritățile naționale de rezoluție execută instrucțiunile primite din partea comitetului în conformitate cu articolul 29.”

(20) Se introduce următorul articol 18a:

„Articolul 18a

Sprijinul financiar public extraordinar

(1) Se poate acorda sprijin financiar public extraordinar în afara măsurii de rezoluție unei entități menționate la articolul 2 numai în unul dintre următoarele cazuri și cu condiția ca sprijinul financiar public extraordinar să respecte condițiile și cerințele stabilite în cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat:

- (a) în cazul în care, pentru a remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru sau pentru a menține stabilitatea financiară, sprijinul financiar public extraordinar îmbracă oricare dintre formele următoare:
 - (i) o garanție de stat în sprijinul facilităților de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condițiile băncilor centrale;
 - (ii) o garanție de stat pentru pasivele nou-emise;
 - (iii) achiziționarea de instrumente de fonduri proprii, altele decât instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau de alte instrumente de capital sau utilizarea de măsuri privind activele depreciate, la prețuri, durate și în condiții care nu conferă foloase necuvenite instituției sau entității în cauză, cu condiția ca, la momentul acordării sprijinului public, să nu existe niciuna dintre situațiile menționate la articolul 18 alineatul (4) litera (a), (b) sau (c) sau la articolul 21 alineatul (1);
 - (b) în cazul în care sprijinul financiar public extraordinar ia forma unei intervenții din partea unei scheme de garantare a depozitelor pentru a menține soliditatea financiară și viabilitatea pe termen lung a instituției de credit, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 11a și 11b din Directiva 2014/49/UE, cu condiția să nu existe niciuna dintre situațiile menționate la articolul 18 alineatul (4);
 - (c) în cazul în care sprijinul financiar public extraordinar ia forma unei intervenții din partea unei scheme de garantare a depozitelor în contextul lichidării unei instituții în temeiul articolului 32b din Directiva 2014/59/UE și în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE;
 - (d) în cazul în care sprijinul financiar public extraordinar ia forma unui ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE acordat în contextul lichidării instituției sau a entității în temeiul articolului 32b din Directiva 2014/59/UE, altul decât sprijinul acordat de o schemă de garantare a depozitelor în temeiul articolului 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE.
- (2) Măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) îndeplinesc toate condițiile următoare:

- (a) măsurile se limitează la entitățile solvabile, fapt confirmat de BCE sau de autoritatea națională competentă relevantă;
- (b) măsurile au un caracter preventiv și temporar și se bazează pe o strategie de ieșire predefinită aprobată de BCE sau de autoritatea națională competentă relevantă, care include o dată de încetare, o dată de vânzare sau un grafic de rambursare clar specificate pentru oricare dintre măsurile prevăzute;
- (c) măsurile sunt proporționale cu obiectivul remedierii consecințelor pe care le are perturbarea gravă sau al menținerii stabilității financiare;
- (d) măsurile nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care entitatea le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte în viitorul apropiat.

În sensul primului paragraf litera (a), se consideră că o entitate este solvabilă în cazul în care BCE sau autoritatea națională competentă relevantă a concluzionat că nu a avut loc sau nu este probabil să aibă loc nicio încălcare în următoarele 12 luni a niciuneia dintre cerințele menționate la articolul 92 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE, la articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/2033, la articolul 40 din Directiva (UE) 2019/2034 sau a niciuneia dintre cerințele relevante aplicabile în temeiul dreptului intern sau al dreptului Uniunii.

În sensul primului paragraf litera (d), autoritatea competentă relevantă cuantifică pierderile pe care entitatea le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte. Această cuantificare se bazează cel puțin pe bilanțul instituției, cu condiția ca bilanțul să respecte normele și standardele contabile aplicabile, fapt confirmat de un auditor extern independent, și, dacă este cazul, pe evaluările calității activelor efectuate de BCE, ABE sau autoritățile naționale ori, după caz, pe inspecțiile la fața locului efectuate de BCE sau de autoritatea națională competentă relevantă.

Măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) punctul (iii) se limitează la măsuri care au fost evaluate de BCE sau de autoritatea națională competentă ca fiind necesare pentru a menține solvabilitatea entității prin soluționarea deficitului său de capital stabilit în scenariul nefavorabil al simulărilor de criză la nivel național, la nivelul Uniunii sau la nivelul MUS sau al exercițiilor echivalente desfășurate de către BCE, ABE sau de către autoritățile naționale, după caz, confirmat de BCE sau de autoritatea competentă relevantă.

Prin derogare de la alineatul (1) litera (a) punctul (iii), achiziționarea de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază este permisă în mod excepțional atunci când deficitul identificat este de așa natură încât achiziționarea oricăror alte instrumente de fonduri proprii sau a altor instrumente de capital nu ar permite entității în cauză să soluționeze deficitul de capital stabilit în scenariul nefavorabil în cadrul simulării de criză relevante sau al exercițiului echivalent. Cuantumul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază achiziționate nu trebuie să depășească 2 % din cuantumul total al expunerii la risc al instituției sau al entității în cauză, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În cazul în care niciuna dintre măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) nu este rambursată, restituită sau încheiată în alt mod în conformitate cu termenele strategiei de ieșire stabilite la momentul acordării măsurii respective, BCE sau autoritatea națională competentă relevantă concluzionează că este îndeplinită condiția prevăzută la articolul 18 alineatul (1) litera (a) în ceea ce privește instituția sau entitatea care a beneficiat de măsurile de sprijin respective și comunică evaluarea

respectivă Comisiei și comitetului, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) al treilea paragraf.”

(21) Articolul 19 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care măsurile de rezoluție presupun acordarea de ajutoare de stat în temeiul articolului 107 alineatul (1) din TFUE sau de ajutoare din partea fondului în conformitate cu alineatul (3) al prezentului articol, schema de rezoluție menționată la articolul 18 alineatul (6) din prezentul regulament intră în vigoare numai după adoptarea de către Comisie a unei decizii favorabile sau condiționate, ori a unei decizii de a nu ridica obiecții, privind compatibilitatea cu piața internă a utilizării acestor ajutoare. Comisia adoptă decizia privind compatibilitatea cu piața internă a utilizării ajutorului de stat sau a ajutorului din partea fondului cel târziu atunci când aprobă sau formulează obiecțiuni la schema de rezoluție în temeiul articolului 18 alineatul (7) al doilea paragraf sau atunci când expiră perioada de 24 de ore menționată la articolul 18 alineatul (7) al cincilea paragraf, dacă aceasta din urmă survine mai întâi.

În îndeplinirea sarcinilor care le sunt conferite prin articolul 18 din prezentul regulament, instituțiile Uniunii dispun de mecanisme structurale care să asigure independența operațională și să evite conflictele de interese care ar putea apărea între funcțiile însărcinate cu îndeplinirea sarcinilor respective și alte funcții și fac publice, în mod corespunzător, toate informațiile relevante privind organizarea lor internă în această privință.”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) De îndată ce consideră că ar putea fi necesară utilizarea fondului, comitetul contactează în mod informal, prompt și confidențial Comisia pentru a discuta despre posibila utilizare a fondului, inclusiv despre aspectele juridice și economice legate de utilizarea acestuia. De îndată ce este suficient de sigur că schema de rezoluție avută în vedere va implica recurgerea la ajutor din partea fondului, comitetul notifică în mod oficial Comisia cu privire la modul propus de utilizare a fondului. Notificarea respectivă conține toate informațiile de care Comisia are nevoie pentru a efectua evaluările în temeiul prezentului alineat și pe care comitetul le deține sau pe care comitetul are competența de a le obține în conformitate cu prezentul regulament.

Odată primită notificarea menționată la primul paragraf, Comisia analizează dacă prin recurgerea la fond se va denatura concurența sau se va crea riscul de denaturare a concurenței prin favorizarea beneficiarului sau a oricărei alte întreprinderi, astfel încât, în măsura în care ar afecta schimburile comerciale dintre statele membre, utilizarea fondului ar deveni incompatibilă cu piața internă. În ceea ce privește utilizarea fondului, Comisia aplică criteriile stabilite pentru aplicarea normelor privind ajutoarele de stat consacrate la articolul 107 din TFUE. Comitetul pune la dispoziția Comisiei informațiile pe care le deține sau pe care comitetul are competența de a le obține în conformitate cu prezentul regulament și pe care Comisia le consideră necesare pentru a efectua evaluarea respectivă.

Atunci când efectuează evaluarea, Comisia ține seama de toate regulamentele relevante adoptate în temeiul articolului 109 din TFUE, de toate comunicările și îndrumările conexe și pertinente ale Comisiei, precum și de toate măsurile

adoptate de Comisie în aplicarea normelor din tratate referitoare la ajutoarele de stat, aflate în vigoare în momentul efectuării evaluării. Respectivele măsuri se aplică ca și cum trimiterile la statul membru responsabil de notificarea ajutoarelor sunt trimiteri la comitet, efectuându-se și alte modificări necesare.

Comisia adoptă o decizie privind compatibilitatea utilizării fondului cu piața internă și adresează decizia respectivă comitetului și autorităților naționale de rezoluție din statul membru vizat sau din statele membre vizate. Respectiva decizie poate fi subordonată condițiilor, angajamentelor sau obligațiilor cu privire la beneficiar și ține seama de necesitatea executării la timp a măsurilor de rezoluție de către comitet.

Decizia poate, de asemenea, să stabilească obligații pentru comitet, pentru autoritățile naționale de rezoluție din statul membru participant ori din statele membre vizate sau pentru beneficiar, pentru a permite monitorizarea respectării deciziei. Aceste obligații pot include numirea unui administrator fiduciar sau a unei alte persoane independente care să acorde asistență în procesul de monitorizare. Administratorul fiduciar sau o altă persoană independentă poate executa funcțiile ce sunt prevăzute în decizia Comisiei.

Decizia adoptată în temeiul prezentului alineat se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Comisia poate adopta o decizie de refuz adresată comitetului, prin care aceasta stabilește că modul propus de utilizare a fondului este incompatibil cu piața internă și nu poate fi executat sub forma propusă de comitet. După ce primește o astfel de decizie, comitetul își revede schema de rezoluție și elaborează o versiune revizuită a schemei de rezoluție.”;

(c) alineatul (10) se înlocuiește cu următorul text:

„(10) Prin derogare de la alineatul (3), la cererea unui stat membru sau a comitetului, în termen de șapte zile de formularea acestei cereri, Consiliul poate decide în unanimitate că utilizarea fondului trebuie să fie considerată compatibilă cu piața internă, în cazul în care această decizie este justificată de circumstanțe excepționale. Comisia ia o decizie cu privire la cazul în care Consiliul nu a luat o decizie în termenul de șapte zile.”

(22) Articolul 20 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Înainte de a stabili dacă sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție sau condițiile pentru reducerea valorii contabile sau pentru conversia instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile menționate la articolul 21 alineatul (1), comitetul se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de comitet și autoritatea națională de rezoluție, precum și de entitatea în cauză efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2.”;

(b) se introduce următorul alineat (8a):

„(8a) În cazul în care este necesar pentru fundamentarea deciziilor menționate la alineatul (5) literele (c) și (d), evaluatorul completează informațiile de la alineatul (7) litera (c) cu o estimare a valorii activelor și pasivelor extrabilanțiere, inclusiv a datoriilor și activelor contingente.”;

(c) la alineatul (18), se adaugă următoarea literă (d):

„(d) atunci când stabilește pierderile pe care schema de garantare a depozitelor le-ar fi suportat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, aplică criteriile și metodologia menționate la articolul 11e din Directiva 2014/49/UE și în orice act delegat adoptat în temeiul articolului respectiv.”;

(23) Articolul 21 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se modifică după cum urmează:

— teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Comitetul, acționând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, își exercită competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital relevante și datoriile eligibile astfel cum sunt menționate la alineatul (7a) în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și articolul 7 alineatul (5), dacă sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor dispoziții, numai în cazul în care stabilește, în cadrul sesiunii sale executive, în urma primirii unei comunicări în temeiul celui de al doilea paragraf sau din proprie inițiativă, că sunt întrunite una sau mai multe dintre următoarele condiții.”;

— litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) entitatea sau grupul solicită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care acest sprijin este acordat în una dintre formele menționate la articolul 18a alineatul (1).”;

(ii) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Evaluarea condițiilor menționate la primul paragraf literele (a)-(d) se efectuează de către BCE în cazul entităților menționate la articolul 7 alineatul (2) litera (a) sau de către autoritatea națională competentă relevantă în cazul entităților menționate la articolul 7 alineatul (2) litera (b), alineatul (4) litera (b) și alineatul (5), precum și de către comitet, în cadrul sesiunii sale executive, în conformitate cu repartizarea sarcinilor în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 alineatele (1) și (2).”;

(b) alineatul (2) se elimină;

(c) la alineatul (3), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) având în vedere calendarul, necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace competențele de reducere a valorii contabile și de conversie sau strategia de rezoluție pentru grupul de rezoluție, precum și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a entității respective sau a grupului respectiv ar putea fi împiedicată într-un interval de timp rezonabil prin vreo măsură, inclusiv o măsură alternativă a sectorului privat, o măsură de supraveghere sau măsuri de intervenție timpurie, în afara reducerii valorii contabile sau conversiei

instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile, astfel cum se menționează la alineatul (7a).”;

(d) alineatul (9) se înlocuiește cu următorul text:

„(9) În cazul în care sunt îndeplinite atât una sau mai multe dintre condițiile menționate la alineatul (1) în ceea ce privește o entitate menționată la alineatul respectiv, cât și condițiile menționate la articolul 18 alineatul (1) în ceea ce privește entitatea respectivă sau o entitate aparținând aceluiași grup, se aplică procedura prevăzută la articolul 18 alineatele (6), (7) și (8).”

(24) Articolul 27 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Fondul poate aduce contribuția menționată la alineatul (6) numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) s-a adus o contribuție la absorbția pierderilor și la recapitalizare, în valoare de cel puțin 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 20 alineatele (1)-(15), de către acționari, deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne prin reduceri, reducerea valorii contabile sau conversie în temeiul articolului 48 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE și al articolului 21 alineatul (10) din prezentul regulament și de către schema de garantare a depozitelor în temeiul articolului 79 din prezentul regulament și al articolului 109 din Directiva 2014/59/UE, după caz;

(b) contribuția din partea fondului nu depășește 5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 20 alineatele (1)-(15).”;

(b) alineatele (9) și (10) se înlocuiesc cu următorul text:

„(9) Fondul poate aduce o contribuție din resursele care au fost percepute prin contribuțiile *ex ante* menționate la articolul 70 și care nu au fost încă utilizate, cu condiția îndeplinirii tuturor condițiilor următoare:

(a) fondul a adus o contribuție în temeiul alineatului (6) și a fost atinsă limita de 5 % menționată la alineatul (7) litera (b);

(b) toate datoriile de rang inferior depozitelor și care nu sunt excluse de la recapitalizarea internă în temeiul alineatelor (3) și (5) au fost reduse sau convertite integral.

(10) În circumstanțe extraordinare, ca alternativă la contribuția din partea fondului sau pe lângă contribuția din partea fondului menționat la alineatul (9), atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (9), comitetul poate solicita finanțare suplimentară din surse de finanțare alternative.”;

(c) la alineatul (13), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Evaluarea menționată la primul paragraf stabilește quantumul cu care trebuie redusă valoarea contabilă sau convertite datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne:

(a) pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției aflate în rezoluție sau, după caz, pentru a stabili ponderea

instituției-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea fondului efectuată în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (d);

- (b) pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția aflată în rezoluție sau în instituția-punte, ținând cont de necesitatea de acoperi datoriile contingente, și pentru a permite instituției aflate în rezoluție să respecte în continuare, pe o perioadă de cel puțin un an, condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau Directiva 2014/65/UE.”

(25) Articolul 30 se modifică după cum urmează:

- (a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Obligația în materie de cooperare și de schimb de informații”;

- (b) se introduc următoarele alineate (2a), (2b) și (2c):

„(2a) Comitetul, CERS, ABE, ESMA și EIOPA cooperează îndeaproape și își furnizează reciproc toate informațiile necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor lor.

(2b) BCE și ceilalți membri ai Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC) cooperează îndeaproape cu comitetul și îi furnizează toate informațiile necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor comitetului, inclusiv informațiile colectate de aceștia în conformitate cu statutul lor. Articolul 88 alineatul (6) se aplică schimburilor în cauză.

(2c) Autoritățile desemnate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/49/UE cooperează îndeaproape cu comitetul și îi furnizează toate informațiile necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor sale.”;

- (c) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Comitetul depune eforturi pentru a coopera îndeaproape cu orice instrument public de asistență financiară, inclusiv cu Fondul european de stabilitate financiară (FESF) și cu Mecanismul european de stabilitate (MES), în special în toate situațiile următoare:

- (a) în circumstanțele extraordinare menționate la articolul 27 alineatul (9) și în cazurile în care instrumentul respectiv a acordat sau este posibil să acorde asistență financiară directă sau indirectă unor entități stabilite într-un stat membru participant;
- (b) în cazul în care comitetul a încheiat un acord financiar în numele fondului în temeiul articolului 74.”;

- (d) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Dacă este necesar, comitetul încheie un memorandum de înțelegere cu BCE și ceilalți membri ai SEBC, cu autoritățile naționale de rezoluție și cu autoritățile naționale competente, care să prezinte în termeni generali modalitatea de cooperare în temeiul alineatelor (2), (2a), (2b) și (4) de la prezentul articol și în temeiul articolului 74 al doilea paragraf, în exercitarea sarcinilor care le revin în temeiul dreptului Uniunii. Memorandumul face obiectul unei revizuirii periodice și se publică în conformitate cu cerințele privind secretul profesional.”

- (26) Se introduce următorul articol 30a:

„Articolul 30a

Informații deținute de mecanismul centralizat automatizat

(1) Autoritățile care gestionează mecanismele centralizate automatizate instituite prin articolul 32a din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului** furnizează comitetului, la cererea acestuia, informații referitoare la numărul de clienți pentru care o entitate menționată la articolul 2 este singurul sau principalul partener bancar.

(2) Comitetul solicită informațiile menționate la alineatul (1) numai de la caz la caz și atunci când acest lucru este necesar în scopul îndeplinirii sarcinilor care îi revin în temeiul prezentului regulament.

(3) Comitetul poate partaja informațiile obținute în temeiul primului paragraf cu autoritățile naționale de rezoluție în contextul îndeplinirii sarcinilor care le revin în temeiul prezentului regulament.

** Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).”

- (27) La articolul 31 se adaugă următorul alineat (3):

„(3) În cazul entităților și grupurilor menționate la articolul 7 alineatul (2), precum și al entităților și grupurilor menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 7 alineatul (5), în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea dispozițiilor respective, autoritățile naționale de rezoluție consultă comitetul înainte de a acționa în conformitate cu articolul 86 din Directiva 2014/59/UE.”

- (28) La articolul 32 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care un grup cuprinde entități stabilite în state membre participante, precum și în state membre neparticipante sau în țări terțe, fără a aduce atingere unei eventuale aprobări din partea Consiliului sau a Comisiei impuse în temeiul prezentului regulament, comitetul reprezintă autoritățile naționale de rezoluție din statele membre participante, în scopul consultării și cooperării cu statele membre neparticipante sau cu țările terțe, în conformitate cu articolele 7, 8, 12, 13, 16, 18, 45h, 55 și 88-92 din Directiva 2014/59/UE.”

- (29) Articolul 34 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Utilizând pe deplin toate informațiile de care dispune deja BCE, inclusiv informațiile colectate de membrii SEBC în conformitate cu statutul acestora, sau toate informațiile de care dispun autoritățile naționale competente, CERS, ABE, ESMA sau EIOPA, comitetul poate solicita, prin intermediul autorităților naționale de rezoluție sau în mod direct, după ce a informat autoritățile respective, următoarelor persoane juridice sau fizice să îi furnizeze toate

informațiile necesare, în conformitate cu procedura impusă de comitet și în forma prevăzută de comitet, pentru exercitarea atribuțiilor sale:”;

(b) alineatele (5) și (6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(5) Comitetul, BCE, membrii SEBC, autoritățile naționale competente, CERS, ABE, ESMA, EIOPA și autoritățile naționale de rezoluție pot întocmi memorandumuri de înțelegere care să stabilească o procedură de reglementare a schimbului de informații. Schimbul de informații dintre comitet, BCE și alți membri ai SEBC, autoritățile naționale competente, CERS, ABE, ESMA, EIOPA și autoritățile naționale de rezoluție nu este considerat o încălcare a cerințelor privind secretul profesional.

(6) Autoritățile naționale competente, BCE, membrii SEBC, CERS, ABE, ESMA, EIOPA și autoritățile naționale de rezoluție cooperează cu comitetul pentru a verifica dacă, la momentul formulării cererii, sunt deja disponibile toate informațiile solicitate sau numai o parte din acestea. În cazul în care aceste informații sunt disponibile, autoritățile naționale competente, BCE și alți membri ai SEBC, CERS, ABE, ESMA, EIOPA sau autoritățile naționale de rezoluție furnizează informațiile respective comitetului.”

(30) La articolul 43 alineatul (1), se introduce următoarea literă (aa):

„(aa) vicepreședintele desemnat în conformitate cu articolul 56;”.

(31) La articolul 50 alineatul (1), litera (n) se înlocuiește cu următorul text:

„(n) numește un contabil și un auditor intern, care intră sub incidența Statutului funcționarilor și al Regimului aplicabil celorlalți agenți și care sunt independenți din punct de vedere funcțional în îndeplinirea îndatoririlor lor;”.

(32) Articolul 53 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Comitetul este alcătuit, în cadrul sesiunii sale executive, din președinte, vicepreședinte și din cei patru membri menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b).”;

(b) la alineatul (5), cuvintele „articolul 43 alineatul (1) literele (a) și (b)” se înlocuiesc cu cuvintele „articolul 43 alineatul (1) literele (a), (aa) și (b)”.

(33) La articolul 55, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Atunci când deliberează cu privire la o entitate individuală sau un grup cu sediul doar într-un singur stat membru participant, în cazul în care toți membrii menționați la articolul 53 alineatele (1) și (3) nu sunt în măsură să ajungă prin consens, în termenul stabilit de președinte, la un acord comun, președintele, vicepreședintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) adoptă o decizie cu majoritate simplă.

(2) Atunci când deliberează cu privire la un grup transfrontalier, în cazul în care toți membrii menționați la articolul 53 alineatele (1) și (4) nu sunt în măsură să ajungă prin consens, în termenul stabilit de președinte, la un acord comun, președintele, vicepreședintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) adoptă o decizie cu majoritate simplă.”

(34) Articolul 56 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) întocmirea unui proiect preliminar de buget și a unui proiect de buget al comitetului, în conformitate cu articolul 61, și execuția bugetului comitetului, în conformitate cu articolul 63;”;

(b) la alineatul (5), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Mandatul președintelui, al vicepreședintelui și al membrilor menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) este de cinci ani. Mandatul poate fi reînnoit o singură dată.

O persoană care a exercitat două mandate în calitate de președinte, vicepreședinte sau membru menționat la articolul 43 alineatul (1) litera (b) nu este eligibilă pentru a fi numită în niciuna dintre celelalte două funcții.”;

(c) la alineatul (6) primul paragraf se adaugă următoarea teză:

„Comisia poate aranja numele de pe lista candidaților finaliști în ordinea care reflectă evaluarea Comisiei privind caracterul adecvat al fiecărui candidat în lumina criteriilor menționate la alineatul (4) de la prezentul articol.”;

(d) se introduce următorul alineat (6a):

„(6a) În perioada de nouă luni care precedă încheierea primului mandat al președintelui, al vicepreședintelui și al membrilor menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b), Comisia evaluează rezultatele obținute în cursul primului mandat și decide, pe baza rezultatelor evaluării respective, dacă va prezenta o propunere de reînnoire a mandatului.

Consiliul, hotărând la propunerea Comisiei, adoptă o decizie de punere în aplicare pentru reînnoirea mandatului președintelui, al vicepreședintelui și al membrilor menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b). Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.”;

(e) la alineatul (7), ultima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Președintele, vicepreședintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) rămân în funcție până când succesorii lor sunt numiți și și-au asumat atribuțiile în conformitate cu decizia Consiliului menționată la alineatul (6) de la prezentul articol.”

(35) Articolul 61 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 61

Întocmirea bugetului

(1) Până la data de 31 martie a fiecărui an, președintele întocmește un proiect preliminar de buget al comitetului, inclusiv o declarație privind estimarea veniturilor și cheltuielilor comitetului pentru exercițiul financiar următor, precum și o schemă de personal pentru exercițiul financiar următor și o prezintă comitetului în cadrul sesiunii sale plenare.

Comitetul, în cadrul sesiunii sale plenare, ajustează, dacă este necesar, proiectul preliminar de buget al comitetului și proiectul de schemă de personal.

(2) Pe baza proiectului preliminar de buget, astfel cum a fost adoptat de comitet în sesiune plenară, președintele elaborează un proiect de buget al comitetului și îl prezintă spre adoptare comitetului reunit în sesiune plenară.

Până la data de 30 noiembrie a fiecărui an, comitetul, în cadrul sesiunii sale plenare, ajustează, dacă este necesar, proiectul de buget prezentat de președinte și adoptă bugetul definitiv al comitetului și schema de personal.”

(36) La articolul 69, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) În cazul în care, după încheierea perioadei inițiale menționate la alineatul (1), mijloacele financiare disponibile scad sub nivelul-țintă prevăzut la alineatul respectiv, contribuțiile obișnuite, calculate în conformitate cu articolul 70, se ridică până la atingerea nivelului-țintă. Comitetul poate amâna colectarea contribuțiilor obișnuite în conformitate cu articolul 70 cu un an sau mai mulți ani pentru a se asigura că suma care urmează să fie colectată ajunge la o sumă proporțională cu costurile procesului de colectare, cu condiția ca o astfel de amânare să nu afecteze în mod semnificativ capacitatea comitetului de a utiliza fondul în temeiul secțiunii 3. După atingerea nivelului-țintă pentru prima dată și dacă mijloacele financiare disponibile scad ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă, contribuțiile respective se stabilesc la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.”

(37) Articolul 70 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 69 pot include angajamente irevocabile de plată care sunt garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terți, aflate la dispoziția comitetului și alocate pentru uzul exclusiv al acestuia în scopurile menționate la articolul 76 alineatul (1). Cota-parte a acestor angajamente de plată irevocabile nu depășește 50 % din quantumul total al contribuțiilor percepute în conformitate cu prezentul articol. În limita respectivă, comitetul stabilește anual partea angajamentelor de plată irevocabile din quantumul total al contribuțiilor care urmează să fie colectate în conformitate cu prezentul articol.”;

(b) se introduce următorul alineat (3a):

„(3a) Comitetul solicită angajamentele de plată irevocabile asumate în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol atunci când este necesară utilizarea fondului în temeiul articolului 76.

În cazul în care o instituție sau o entitate nu se mai încadrează în domeniul de aplicare al articolului 2 și nu mai este supusă obligației de a plăti contribuții în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, comitetul solicită angajamentele de plată irevocabile asumate în temeiul alineatului (3) și încă datorate. În cazul în care contribuția legată de angajamentul de plată irevocabil este plătită în mod corespunzător la prima solicitare, comitetul anulează angajamentul și returnează garanția. În cazul în care contribuția nu este plătită în mod corespunzător la prima solicitare, comitetul confiscă garanția și anulează angajamentul.”

(38) La articolul 71 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Quantumul total al contribuțiilor *ex post* extraordinare pe an nu depășește de trei ori 12,5 % din nivelul-țintă.”

(39) La articolul 74 se introduce următorul alineat:

„Comitetul informează Comisia și BCE de îndată ce consideră că ar putea fi necesară activarea acordurilor financiare încheiate în numele fondului în conformitate cu prezentul articol și furnizează Comisiei și BCE toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în ceea ce privește aceste acorduri financiare.”

(40) Articolul 76 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) În cazul în care comitetul stabilește că este probabil ca utilizarea fondului în scopurile menționate la alineatul (1) să aibă drept rezultat transferarea către fond a unei părți din pierderile unei entități menționate la articolul 2, se aplică principiile care reglementează utilizarea fondului prevăzute la articolul 27.”;

(b) se adaugă următoarele alineate (5) și (6):

„(5) În cazul în care instrumentele de rezoluție menționate la articolul 22 alineatul (2) litera (a) sau (b) sunt utilizate pentru a transfera doar o parte din activele, drepturile sau pasivele instituției aflate în rezoluție, comitetul are o creanță împotriva entității reziduale pentru orice cheltuieli și pierderi suportate de fond ca urmare a oricăror contribuții la rezoluție efectuate în temeiul alineatelor (1) și (2) de la prezentul articol în legătură cu pierderile pe care creditorii le-ar fi suportat în mod normal.

(6) Creanțele comitetului menționate la alineatul (5) de la prezentul articol și la articolul 22 alineatul (6) au, în fiecare stat membru participant, același rang de prioritate pe care îl au creanțele mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției în dreptul intern al statului membru care reglementează procedura obișnuită de insolvență în temeiul articolului 108 alineatul (9) din Directiva 2014/59/UE.”

(41) Articolul 79 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Atunci când comitetul ia măsuri de rezoluție cu privire la o instituție de credit, și dacă aceste măsuri garantează faptul că deponenții continuă să aibă acces la depozitele lor, pentru a evita situația în care deponenții trebuie să suporte pierderi, statele membre participante se asigură că schema de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția de credit respectivă contribuie în scopurile și în condițiile prevăzute la articolul 109 din Directiva 2014/59/UE.

(2) Comitetul stabilește quantumul contribuției schemei de garantare a depozitelor în conformitate cu alineatul (1) după consultarea schemei de garantare a depozitelor și, dacă este necesar, a autorității desemnate în sensul articolului 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/49/UE, cu privire la costul estimat al rambursărilor efectuate către deponenți în temeiul articolului 11e din Directiva 2014/49/UE și în conformitate cu condițiile menționate la articolul 20 din prezentul regulament.

(3) Comitetul notifică decizia sa menționată la primul paragraf autorității desemnate în sensul articolului 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/49/UE și schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția. Schema de garantare a depozitelor pune în aplicare decizia respectivă fără întârziere.”;

(b) la alineatul (5), al doilea și al treilea paragraf se elimină.

- (42) La articolul 85 alineatul (3), cuvintele „menționată la” se înlocuiesc cu cuvintele „adoptată în conformitate cu”.
- (43) La articolul 88 se adaugă următorul alineat (7):
- „(7) Prezentul articol nu împiedică comitetul să își divulge analizele sau evaluările, inclusiv atunci când acestea se bazează pe informații furnizate de entitățile menționate la articolul 2 sau de alte autorități menționate la alineatul (6) de la prezentul articol, atunci când comitetul apreciază că divulgarea nu ar aduce atingere protecției interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară sau economică și că există un interes public în ceea ce privește divulgarea care prevalează asupra oricăror alte interese menționate la alineatul (5) de la prezentul articol. Se consideră că această divulgare este efectuată de către comitet în cadrul exercitării funcțiilor sale în temeiul prezentului regulament în sensul alineatului (1) de la prezentul articol.”

Articolul 2

Intrarea în vigoare și aplicarea

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Acesta se aplică de la ... [OP: a se introduce data = 18 luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament de modificare].

Cu toate acestea, articolul 1 punctul 1 litera (a), punctele 2 și 3, punctul 4 litera (a), punctul 5 litera (a), litera (b) și litera (c) subpunctele (i) și (ii), punctul 6 litera (a), punctul 7, punctul 13 litera (a) subpunctul (i) și litera (b), punctul 14 literele (a), (b) și (d), punctul 19 literele (d) și (e), punctul 21, punctul 23 litera (a) subpunctul (i) prima liniuță, literele (b) și (d), punctele 25-35 și punctele 39, 42 și 43 se aplică de la ... [OP: a se introduce data = o lună de la data intrării în vigoare a prezentului regulament de modificare].

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg,

*Pentru Parlamentul European,
Președinta*

*Pentru Consiliu,
Președintele*